

பொங்கல் பண்டிகை

அல்லது

ச பா ப தி

ப. சம்பந்த சத்யா,
இயற்றியது.

இந்த நூலாசிரியரால் இயற்றப்பட்ட மற்ற நூல்கள் :

லீலாவதி-சுலோசனை, சாரங்கதரன், மகபதி காதலா கண்கள், நற்குல தெய்வம், மனோஹரன், ஊர்வசியின் சாபம், இடைச்சுவா இருபுறமும், என்ன நோந்திடினும், விஜயரங்கம், கள்வா தலைவன், தாசிப்பெண, மெய்க்காதல, பொன் விலங்குகள், சிம்ஹநாதன், விரும்பிய விதமே, சிறுத்தொண்டர், காலவரிஷி, ராஜபுதரவீரன், உணமையான சகோதரன், சதி-சுலோசனா, புஷ்பவல்லி, கீத மஞ்சரி, உத்தம பதிகினி அமலாதித்யன், சபாபதி முதறபாகம், ஓர் ஒத்திகை அல்லது சபாபதி மூன்றாம் பாகம், சபாபதி நான்காம் பாகம், வள்ளி மணம் பேயலல பெணமணியே, புத்த அவதாரம், விசுசுள மனைவி, வேதாள உலகம், மனைவியால மீண்டவன், சந்திரஹரி, சுபத்திரார்ஜுனா, கொடையாளி கர்வான், சஹதேவன் குழ்ச்சி, கோக்கத்தின் குறிப்பு, இரண்டு ஆதமாகுகள், சாஜன் ஜெனரல் விதித்த மருந்து, மாளவிகாகனிமிதரம், விபீதமான முடிவு, சுல்தான் பேட்டை சப் அசிலென்டென்ட் மாஜிஸ்ட்ரேட், சகுந்தலை, காளப்பன் கள்ளத்தனம், விகரமோர்வசி, முறபகல் செய்யின பிற்பகல் விளையும், நாடகமேடை நினைவுகள் ஆறு பாகங்கள், நாடகத் தமிழ், யயாதி, பிராமமணனும் பத்திரனும், வாலீபுர வணிகன், இரண்டு நண்பர்கள், சதருஜித், ஹரிச்சந்திரன், மார்க்கண்டேயர், ரதனுவளி, கண்டு பிடித்தல், கோனேரி அரச குமான், சநதையிற் கூட்டம், வைகுண்ட வைத்தியா, தீட்சதா கதைகள், ஓராஸயக் கதைகள், குறாகள், நல்ல தங்கள், சிறு கதைகள், நடிப்புக் கலையில் தோச்சிபெறுவதெப்படி? ஹாஸ்ய வி பேசும் படககாட்சி விடுதிப் புஷ்பங்கள், பேசும்பட அனு பதிசகதி, கலையோ காதலோ? இநதியனும் ஹிட்லரும், மண லை, தீபாவளி வரிசை, சபாபதி ஜெமீன்தா, ஒன்பது சூட்டி நகைச்சுவை நாடகங்கள், சிவாலயங்கள், 5 பாகம் இயத்யா பபிரமணிய ஆலயங்கள், சிவாலய சிற்பம், சிவாலய உறச்சுவக் கல், மலம் மூலப்புகள், உணவுப் பொருள்களின் குணங்கள், சபாபதி துவீபாஷி, சபாபதி துணுகுகுகள் முதலியன.

செனனை வருட்பெருஞ்சோதி அச்சகத்தில அச்சிடப்பட்டது.

காபிரைட்]

[விலை ரூ. 1-0-0

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_208117

UNIVERSAL
LIBRARY

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No. ^{Tm} 894.8112   Accession No. Tm 892
          S 18 P

Author ~~R~~ Sambandamudaliar.
Title   Pongal Pandigai alladhu
          Sabapathu.

This book should be returned on or before the date
last marked below.

நாடகப் பாத்திரங்கள்

சபாபதி முதலியார்	.... கதா நாயகன்
சபாபதி	.... சபாபதி முதலியார் வேலையாள்
கிருஷ்ணசாமி	... சபாபதி முதலியாரின் மைத்து னன்
விஸ்வநாத ஐயர்	.. ஆவடி சத்திரத்து பிராம்மணன்
தினகரசாமி நாயுடு	.... ஓர் ஜமீன் தார்
ராமன்	. கிருஷ்ணசாமியின் வேலையாள்
பெல்லியப்ப கவுண்டன்	... ஓர் விவசாயகாரன்
குப்பையர்	.... ஓர் பாடகர்
அமிர்தலிங்க ஜோஸ்யர்	.... ஓர் ஜோஸ்யர்
சிதம்பரத்தடிகள்	.... ஓர் டிரைவர்
வெற்றிவேற் கவிராயர்	.... ஓர் கவிராயர்
குப்புசாமி முதலியார்	.... ஓர் வைத்தியர்
ராமஜி	.... ஓர் குடுகுடுப்புக்காரன்

கதை நிகழிடம்:—ஆவடியில் ஓர் சத்திரத்திலும், கோளப்பகு
சேரியில் சபாபதி முதலியார் மாமனார் வீட்டிலும்.

குறிப்பு:—(1) இந்நாடகத்திலும், எனது மற்ற நாடகங்களிலும் வரும் பெயர்கள்
புனைப் பெயர்களே (2) இந்நாடகத்தையாவது எனது மற்ற
நெருத நாடகத்தையாவது ஆடுவதென்றால் என அனுமதி
யைப் பெற்றே ஆடவேண்டும்.

பொங்கல் பண்டிகை

அல்லது

சபாபதி (இரண்டாம் பாகம்)

முதல் அங்கம்

முதல் கரட்சி

இடம்—ஆவடிபரில் ஒரு சத்திரம். காலம்—ராத்திரி.

சபாபதி முதலியார் திண்ணையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார்.

சபாபதி அருகில் நின்றுகொண்டு வெற்றிலை மடித்துக் கொடுத்ததுகொண்டிருக்கிறான்.

விஸ்வநாத ஐயர் எதிரில் நின்றுகொண்டிருக்கிறான்.

வி. ஐ. சாப்பாடெல்லாம் எப்படி யிருந்ததோ ?

ச. மு. வெறி எகசெலெண்ட்! (very excellent) பஷ்ட் கிளாஸா (first class) யிருந்தது!—பொங்கல் விருந்து இண்ணைக்கே ஆரம்பிச்சூட்டுது இண்ணு நெனைச்சே! ரெயில் தப்பிப் போனது ஒரு விதத்துலே நல்லதாச்சி, இல்லாப்போலு இந்த சாப்பாடு கிடைச்சிருக்குமா?—ஏண்டா சபாபதி, உனக்கெப்படி யிருந்தது?

ச. அல்லாம் நண்ணியிருந்துது அப்பா, ஒண்ணுதான் கொஞ்சம் வேகாதெ யிருந்துதப்பா.

ச. மு. அதென்னடா அது? என்ன வேகாதெ யிருந்தது?

ச. சாதத்துலே யிருந்துதே கல்லு, அது வேகவே யில் லெப்பா, எவ்வளவோ கடிச்சிப் பாத்தேன்.

வி. ஐ. அத்தெ — கொஞ்சம் — மொதலியார் மன்னிச்சிக்க ணும்—ஆத்துலே அம்மா களஞ்சி போட்டா—கண்ணு கொஞ்சம் சாலேஸ்வரம்—இருட்டெ—

ச. மு. நெவர் மைன்ட்! (never mind) பரவா யில்லே, அத லே ஒண்ணும் தப்பில்லே. இவன் படிக்காத முட்

டாளுங்கோ! அதாம் அப்படி அத்தெ யெடுத்துச் சொன்னான்—

- ச. ஏம்பா! படிப்புக்கும் இதுக்கும் என்னைப்பா சம்பந்தம்? இருந்ததெ எடுத்து சொன்னான்—சுப்மாரகோவிச்சிக்கரையே—
- ச. மு. அடே அதனப் பிரசங்கி! வாயெ முடி—ஆத்திச்சூடி படிச்சிருக்கராயாடா நீ?
- ச. படிச்சேம்பா—சின்னபோது.
- ச. மு. அதுலே 'இளமையிற் கல்! இண்ணு இருக்குதே, அதுக்கு அர்த்தம் தெரியுமா?
- ச. அதெல்லாம் எனக்கு காபகம் இல்லேப்பா, அத்தெ அப்பவே வாத்தியாருக்கு ஒப்பிச்சூட்டேம்பா.
- ச. மு. ஸ்டிபிட் சாப்! (stupid chap) இளமையிற் கல் இண்ணு, இளமையிலே கல் சாப்பிடணும், இண்ணு சொல்லி யிருக்குது, ஆகையிலே அதெல்லாம் தப்புண்ணு சொல்லக்கூடாது.—நேரமாச்சு, ஐயர், நீங்க சாப்பிட போங்க நானும் சீக்கிரம் படுத்துகணும், காலமே எழுந்திருக்க வேண்டிய திருக்குது.
- வி. ஐ. எங்கே படுத்துக்கப் போரைக?
- ச. மு. இங்கே காத்தோட்டமாயிருக்குது, வெளியிலேயே படுத்துக்கறென்.
- வி. ஐ. இல்லை—கொஞ்சம் நாளா இங்கே திருடர் பய முண்டு, அதுக்காக கேட்டேன்.
- ச. மு. நீங்க அதுகெல்லாம் பயப்படாதைங்க — எங்கிட்ட ரிவால்வர் (revolver) இருக்குது, ஒருதரம் சுட்டேண்ணு, ஆறுபேர் பனல் (fanal), அது சிக் சேம்பர் ரிவால்வர் (Sick chamber revolver)
- வி. ஐ. ஆனால் உங்க இஷ்டம்— நான் வாரேன்—காலமே வந்து எழுப்பவா?
- ச. மு. அதெல்லாம் வாணம் உங்களுக்கு கஷ்டம்—எங்கிட்ட ஒரு அலாரம் டைம்பீஸ் (alarum time piece) ஒண்ணு கொண்டு வந்திருக்கிறேன், அது என்னே எழுப்பிடும்.
- வி. ஐ. ஆஹ—நான் உத்தரவு பெத்துகறேன். [போகிறான்]

- ச. மு சபாபதி—படுக்கே போட்ரா சீக்கரம்.
- ச. இதோ போட்ரேம்பா—ஆ!—அதென்னாப்பா அது?—என்னமோ உன்னே எழுப்பும் இண்ணையே?
- ச. மு. அதெல்லாம் ரகஸ்யம் உனக்கு சொல்லக் கூடாது.
- ச. அப்பா!—அப்பா!—கொஞ்சம் சொல்லி உடுப்பா.
- ச. மு. சொல்லமாட்டேன்—அத்தெ ஒண்ணு உனக்கு காட் ரேன். என் பாக் (bag) கொண்டா.
- ச. இதோ அப்பா. [பையைக் கொண்டு வந்து கொடுக்கிறான்.]
- ச. மு. [அதிலிருந்து ஒரு பெரிய கடியாரத்தை எடுத்து] இத்தெ பாத்தையா?
- ச. ஏ! இத்தானாப்பா?—கடியாரம்—எனக்கு தெரியாதோ?
- ச. மு. வெறும் கடியாரமா இது! ஸ்டூபிட் சாப் (stupid chap) இதும் சமாசாரம் உனக்கு ஒண்ணும் தெரியாது இதுங்கிட்ட என்னெ நாலு மணிககு காலமே எழுப்பண்ணை—சரியா நாலு மணிககு எழுப்பிடும்—தெரியுமா? எய்டிபோர் ரூபீஸ்—ஏ டஜன் (eighty-four rupees dozen) இதும் வெலெ!
- ச. இதுவா எழுப்பும்?—என்னாப்பா. உன்னெப்போலே என்னையும் முட்டாள் இண்ணு நெனச்சிக்கினையா?
- ச. மு. டாம் பூல்! (damn fool) ஏண்டா! என்னையா முட்டாள் இணரே?
- ச. இல்லேப்பா! இல்லேப்பா! நீ கோவிச்சிகாதே! உன்னே யாரோ ஏமாத்திவட்டான், ரொம்ப வெலெ குடுத்து வாங்கிவுட்டே, இண்ணு சொல்ல வந்தேம்பா.
- ச. மு. சரிதான்—நீ சீக்கிரம் படுக்கையே போடு.
- ச. ஏம்பா—இதோ நானும் படுத்துக்ரேன்—கொஞ்சம் இத்தெ எழுப்பச் சொல்லப்பா என்னே.
- ச. மு. அதெல்லாம் முடியாது இப்போ-சரியா நாலு மணிக்கு காலமே என்னெ எழுப்பச் சொல்ரேம்பார்—கடியாரம்! சரியா நாலு மணிக்கு எழுப்பு. [சாவி கொடுக்கிறார்]
- ச. அதென்னாப்பா என்னமோ முடிக்கணையே?

ச. மு. அதெல்லாம் ரகசியம்—உனக்கு சொல்லக்கூடாது.

ச. நான் கொஞ்சம் முடிக்கிப் பார்க்கிறேம்பா?

ச. மு. சத், நான்சென்ஸ்! (nonsense) தொடர்தே அத்தே, இப்பவே சொன்னே. இத்தே என்னமாலு தொடடையா—அது சொல்லிபுடும்! பத்திரம் முன்னே ஒரு தரம் சொல்லிவுட்டுதே காபசம் இருககுதா? ஜாககிர தெ—அந்த விளககெ கொண்டாடா இப்படி. அடே இதென்னடா! இங்கே போர்டு (Board)

[படித்துக்கொண்டே.]

“விஸ்வநாதையர் சத்திரம்—பிராம்மணர்—கள் சாப்பிடுமிடம்”—வாட் நான்சென்ஸ்! (what nonsense) பிராம்மணர் கள் சாப்பிடு மீடத்திலையா நம்பளுக்கு சாப்பாடு போட்டாங்க!— நான் பேரயி அந்த பாப்பானே கேககரேன்!

[உள்ளே விரைந்து போகிறார்.]

ச. [படுகையைப் போட்டுவிட்டு] பூட்டாரு ஜயா! இதாம் சமயம்—ஏ! கெடியாரம்! என்னெகூட எழுப்பரையா? சரியா மூணு மணிக்கி காலமெ என்னெ எழுப்பணும் காபகம் இருககுமா? அப்பாவெ எழுப்பரத்துககு முன்னெ எழுப்பிவுடு—என்ன, பதில் சொல்லக காணம்?

[அதைக் கையிலெடுத்தது]

ஒறும் கடியாரம்! இது எங்கையாலு எழுப்புமா?—என்னமோ சாவி கொடுத்தாரே இதுககு—நம்பளும் சாவி கொடுப்போம்.

[அலாரம் மூளளாத திருப்ப அலாரம் அடிக்கிறது]

ஐ ஐயோ! சொல்லாதே சொல்லாதே!—நான் தொடலெ தொடலெ இனிமேலே!—நீ என்னெ எழுப்பாப்போலு போவுது, அப்பா கிட்ட சொல்லாதே!—தோப்பளம் போடரேன்! தோப்பளம் போடரேன்! சொல்லாதே சொல்லாதே! அப்பாகிட்ட சொல்லாதே!—

ச. மு. [உள்ளிருந்து] அடே சபாபதி!

ச. ஐ ஐயோ! அப்பா வந்தாடாராரே!—உன்னெ வேண்டிக்கரேனே! சும்பிடரேனே! நீ கோவிச்சிககாதே!—சொல்லாடாதே! சொல்லாடாதே—இன்னும் சொல்லரையா!—உன்னெ கொண்டாடரேம்பார்!

[துணியைப் போட்டு மூடுகிறார், பிறகு அதன் மீது ஒரு கூடையைப் போட்டு முடி அதன் மீது உட்காந்து கொள்ளுகிறார்]

சபாபதி முதலியார் வருகிறார்.

ச. மு. ஏண்டா! திருடா! நான் எத்தனி தரம் சொல்லி யிருக்கிறேன், அதனெதெ தொட்டா சொல்லி உடும் இண்ணு! எங்கேடா கடியாரம்?

ச. இல்லேப்பா! இல்லேப்பா! நான் தொடலெப்பா! தொடலெப்பா!

ச. மு. பொய் பேசாதே கழுதே! அதோ! இன்னம் சொல்லுதே அது.

ச. [அழுதுகொண்டே] அது பொய் பேசுதப்பா! பொய் பேசுதப்பா! நான் ஏன் கைபாலெ தொடலேப்பா!

ச. மு. சத்! எழுந்திரு கழுதே! அது இருக்கா எடம் கூட எனக்கு சொல்லுது! [சபாபதி எழுந்திருக்கிறான்.]
போதும்! [அலாரத்தை நிறுத்திவிடுகிறார்.]

அடே! பாத்தையா! இனிமேலெக்காவது பத்திரம், இத்தெதெ, தொடகிட போரே!—அடே நீயும் ஒரு பக கமா பித்தகுகோ, சீக்கிரம் காலமே எழுந்திருக்க ணும்—அடே, அந்த ரிவால்வர் (revolver) எங்கே?

ச. இதோ பையிலெ வைக்கச் சொன்னயேப்பா.

[பையை எடுத்தது கொடுக்கிறான்.]

ச. மு. அத்தெ சேஷ்டெ பண்ணுப்போலெ இத்தையும் சேஷ்டெ பண்ணப்போரெ. [அதை வெளியில எடுத்து] குண்டிங்க எங்கேடா?

ச. ஊட்லெ இருக்குதப்பா.

ச. மு. ஊட்லெ இருக்குதா!—ஏண்டா? இத்தோடெ வைக்கச் சொன்னேனே?

ச. இல்லேப்பா, முன்னே வைச்சேன். அப்பரம் பையெ தூக்கிப் பாத்தா ரொம்ப பளுவா இருந்துது இண்ணு, ஊட்லெ வைச்சுட்டு வந்துட்டேம்பா.

ச. மு. வாட் டாம் இடியட் (what damn idiot!) ஊட்லெ வைச்சுட்டு வந்தையா!—இப்போ இத்தெ என்ன மாடா சுடரது?

ச. இதுக்காப்பா இல்லாத கோவம் கோவிச்சிக்கிரே?—எங்கிட்ட கொடுப்பா—அடுப்புலே போட்டு சுட்டு கொண்டாந்தாடரேயபா ஒரு நிமிஷத்தலே.

- ச. மு. சத்' கழுதை மகனே! வாயை மூடு! ரிவால்வரையாடா அடிப்புலெ போட்டு சுடரது? குண்டில்லாதெ என்ன மாடா சுடரது இத்தே?
- ச. அதுவா? அது சாந்தாம்பா—எம்பேர்லெ தப்பு, ஒப்பு கரேன்—ஒண்ணு மாத்திரம் உன்னெ கேட்டுக்க ரேம்பா—என்னெ எவ்வளவு ஒணும்னாலும் திட்டு, எங்க அப்பாவெ மாத்திரம் திட்டாதெ அப்பா.
- ச. மு. உங்க அப்பாவே எங்கேடா திட்டனென் நானு?
- ச. கொஞ்சம் முன்னே கழுதை மகனே இண்ணு சொன்னயேப்பா என்னே!
- ச. மு. ஹா! அதுவா! [சிரிக்கிறார்.]
- ச. அப்படி தான் சிரியப்பா, நீ சிரிச்சாகா தான் உம் மூஞ்சி அழகா யிருக்குதப்பா — கோவிச்சிககாதே அப்பா.
- ச. மு. கோவிச்சிககை என்னமாடா இருக்குது?
- ச. உம்—அப்புறம் நானு சொன்னா நீ கோவிச்சிககக் கூடாது.
- ச. மு. இல்லெ சொல்.
- ச. நீ கோவிச்சிகககைகா — கொரங்காட்ட இருக்குதப்பா உம் மூஞ்சி!
- ச. மு. [சிரித்து] ஏண்டா; அதைப் பிரசங்கி!—ஆனாலும் நீ சொல்ரது என்னமோ கொஞ்சம் வாஸ்தவநதான்.
- ச. கொஞ்சம் என்னப்பா—நீ இனிமேலே எப்பவானு கோவிச்சிக்கலை! ஒரு கண்ணாடி எடுத்து காட்ரேன்— அப்போ என்னமா இருக்குது பாரப்பா.
- ச. மு. அப்படியே காட்டு—அதிருக்கட்டும் எனக்கு தூக்கம் வருது—அடே சபாபதி, அந்த சத்தாத்து பாப்பான் இங்கே திருடர் பயம் இருக்குது ஜாக்கிரதையா யிருங்க இண்ணை—நம்ப ரெண்டுபேரும் தூங்கலை தப்பு, நம்போ மாத்தி மாத்தி முழிச்சிககினு இருக்கலாம். நான் இப்போ தூங்கரே, கொஞ்சநேரம் பொறுத்து முழிச்சிககினெண்ணு, அப்புறம் நீ தூங்கு. அப்படி அப்படி மாத்திகலாம்—
- ச. அப்படியே ஆவட்டும்பா—நீ தூங்கப்பா முன்னே.

- ச. மு. நீயும் படுத்துக்கோ—ஆன தூங்காதே—
- ச. படுத்துக்கனா தூக்கம் வருமே அப்பா?
- ச. மு. வராதே இருக்கறத்துக்கு ஒரு யுக்தி சொல்லி தாரேன், எதுவான கஷ்டமான சமாசாரத்தெ பத்தி யோசனை பண்ணு, அப்போ தூக்கம் வராது.
- ச. நல்ல யுக்தி அப்பா, அப்படியே ஆவட்டும்பா—ஒரு ஒரு வேளையிலே நீ புத்திசாலித்தனமா பேசுரேப்பா.
- ச. மு. [படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டு] அடே சத்! வாயெழுநி; படுத்துக்கோ—சபாபதி இந்த ஜன்னல் வழியா காத்து அதிகார அடிக்கிறப்போலே இருக்குதுடா.
- ச. ஆமாப்பா, நான் கூட கவனிச்சேம்பா.—அத்தெ கொஞ்சம் எழுந்திருந்து சாத்திவுட்ப்பா.
- ச. மு. ஏண்டா லேஜி பெக்கர்! (lazy beggar!) உனக்கு சொன்னா, என்னையா எழுந்து சாத்தச் சொல்ரே?
- ச. இல்லே இல்லேப்பா—நான் சாத்தி உடரேம்பா.
[அப்படியே செய்கிறான்]
- ச. மு. அடே—தூங்காதே யிருக்கறத்துக்கு மொதல்லே என்னா யோசனை பண்ணப்போரே?
- ச. இப்போ-இந்த மானத்துலே எத்தனி நட்சத்திரம் இருக்குது இண்ணு எண்ணலாம் இண்ணு இருக்கரேம்பா.
- ச. மு. ஆ!—நல்ல யோசனை—எண்ணு—எண்ணு—சரியா—
[தூங்குகிறார்.]
- ச. (வீரலால் சுட்டி எண்ணிக்கொண்டு வருகிறான்.) அப்பா! அப்பா! இதுலே ஒரு கஷ்டம் இருக்குதுப்பா—நான் எண்ணி கினு வந்தா, இந்த மேசங்க வந்து மறைச்சுடுதப்பா!—திருட்டு நட்சத்திரங்கப்பா! எங்கே நானு சரியா எண்ணி உடரேனா இண்ணு மறைச்சுகிதுங்கப்பா!—அகோ பாரு! திரும்பியும் மறைச்சுகிது; நான் சொல் விடரேன் அப்பா கிட்ட!
- (சபாபதி முதலியார் அருகில் போய்)
அப்பா; அப்பா;—தூங்கிவிட்டையா என்ன?
(தடபடி எழுப்புகிறான்.)
- ச. மு. அடே! சத்!—என்னடா அது தூக்கத்துலே எழுப்பரே! என்னா ஒணும்?

- ச. ஒண்ணுமில்லேப்பா, இதுக்குள்ள தூங்கிட்டையா இல்லையா இண்ணு பாததேம்பா.
- ச. மு. அதுக்கா என்னை எழுப்பனே?
- ச. இல்லாப்போனா என்னமாப்பா தெரியாது எனக்கு? —அதுவு மில்லாதெ நீ தூங்கிக்கினு இருந்தா நான் சொல்ராது ஒனக்கு என்னமாப்பா கேசகும்?
- ச. மு. என்னடா சொல்லணும்? சொல்லு சீக்கிரம்—தூக்க மாடிருக்குது. நட்சத்திரங்களை யெல்லாம் எண்ணுட்டையா?
- ச. இல்லைப்பா, அத்தெ சொல்ராத்துக்குதான் எழுப்பனேன்—இந்த மப்புங்களை யெல்லாம் மறைச்சிக்கத் தேவலெ இண்ணு சொல்லப்பா-நானு எண்ணிகினே வந்தா நடுப்பலே வந்து மறைச்சிகிதப்பா!
- ச. மு. மப்புங்களை மறைச்சிக்கத் தேவலெ இண்ணு நானு என்னமாடா சொல்ராது? அதெல்லாம் முடியாதுபோ.
- ச. ஆனால் என்னாலே நட்சத்திரங்களை எண்ண முடியாது போ.—
- ச. மு. அது போனா போவுது வேறெ என்னமானு யோசனெ பண்ணு.
- ச. அப்படியே பண்ணேம்பா—ரொம்ப நாளா எனக்கு ஒரு பெரிய சந்தேகம் இருக்குது—அத்தெ யோசனெ பண்ணேம்பா—நம்ப பட்டணத்தும் பக்கத்லெ ஒரு சமுத்திரம் வெட்டணங்களை—அந்த மண்ணெல்லாம் எங்கே போட்டாங்க? இண்ணு யோசிக்கரேன்.
- ச. மு. ஆ! அது நல்ல யோசனெ, அத்தெ கண்டு பிடிச்சி, அது எத்தனி படி மண்ணிருக்கும், அத்தெயும் கணக்கு போட்டு சொல்லு.
- ச. ஆ! ஆ! அது முடியாதப்பா என்னாலே—ரெண்டு வேலெ என்னாலே செய்ய முடியாது. மணலெ எங்கே போட்டாங்க இண்ணு கண்டு பிடிக்கரத்துக்கு முன்னே, எவ்வளவு மணல் இருக்கும் இண்ணு, எப்படிப்பா அளந்து பார்த்து சொல்ராது?
- ச. மு. ஆமாம்—சரிதான்—முன்னெ எங்கெ போட்டாங்க இண்ணு யோசனெ பண்ணி பாரு—கண்டு பிடிக்கிற வரைக்கும்—என்னெ எழுப்பாதே :— (தூங்குகிறா)

ச. எங்கெ போட்டிருப்பாங்க அவ்வாவு மண்ணையும்? — இப்படி மானதெத பாத்துகினு போசனெ பண்ணற நட்சத்திரங்க காபகம் வருது. கவுத்து படுத்துக்க லாம்—அப்பா—அப்பா— தெரிஞ்சிப் போசசப்பா— எனக்குக்கூட தூக்கம் வருதப்பா—
(குறட்டை விட்டுத் தூங்குகிறான்.)

கிருஷ்ணசாமியும், விஸ்வநாத ஐயரும் வருகிறார்கள்.

கி. தூங்கராப்போலெ இருக்குது!

வி. ஐ. ஆமாம்—எழுப்பவா?

கி. வேண்டாம் — நம்பொ வந்ததுகூட தெரியாமே அலுத்து தூங்கராப்போலெ இருக்குது.—இதோ!— சாவியெ கீழே போட்டிருக்கராங்க பாருங்க!— (அதை எடுத்து) ஒரு வேடிக்கை பண்ணலாம் — ஐயர்! உங்க வீட்டுலெ பழங் கம்பெத கிந்தெ இருந்தா, என்ன மாணலும் சூப்பை யெல்லாம் வைச்சி கட்டி, ஒரு மூட்டெ கட்டி கொண்டாங்க சொல்றேன்.

வி. ஐ. அப்பறம் மொதலியாருக்கு தெரிஞ்சா எம் பேர்லெ கோவிச்சிக்குவாரே?

கி. அதெல்லாம் கோவிச்சிக்க மாட்டாரு—பொங்கல் பண்டிகையிலே, என்னாலேயெக்கை வேணுமிண்ணலும் பண்ணலாம் நீங்க சீக்கிரம் கட்டி கொண்டாங்க சொல்றேன். — நான் இருக்கிரேன — வேடிக்கெ தானெ. (விஸ்வநாத ஐயர் போகிறார்.)
சந்தடி பண்ணக்கூடாது!—

[பெட்டியைச் சாவியால் நிறுத்து அல்லுள்ளிருக்கும் ஆணிகளை மூலலாம் மூடையாக்க கட்டுகிறார்]

விஸ்வநாத ஐயர் மறுபடி வருகிறார்.

வி. ஐ. இதோ. [ஒரு பழைய மூட்டையைக் கொண்டு வந்து வைக்கிறார்.]

கி. சத்தம் போடாதைங்கையா!

ச. [பாதி தூக்கத்தில்] அப்பா—என்னமோ!—சந்தடி கேட்கு தப்பா—திருட்டுங்க யாரால வந்திருக்கராங்கனா— பாரப்பா— [மறுபடியும் தூங்குகிறான், கிருஷ்ணசாமி தான் கட்டிய மூட்டையை எடுத்துக் கொண்டு, விஸ்வநாத ஐயரை அழைத்துக் கொண்டு விரைந்து போகிறான், போகும் பொழுது கிருஷ்ணசாமியின் சாவிக்கொத்து சபாபதியின் மீது விழுகிறது.]

என்னுடைய அது? சாவியாலே அடிக்கறையெ
என்னே? நான் தூங்கலேப்பா இன்றோ- [எழுந்திருந்து]
அட்டே! என்னு பொட்டி தெருநதிருக்குதே! ஆ!—
துணியெல்லாம் காணோம்!—யாரோ திருடன் வந்தாப்
போலே இருக்குது! அப்பா எழுந்தா நல்ல ஒதெ
வுழும் நமபுகுக்கு!—இதுககென்னு பண்ணுது?

ச. மு. [விழித்துக்கொண்டு] அட்டே சபாபதி!

ச. ஏம்பா!

ச. மு. ஒண்ணுமில்லே முழுச்சிகிணு இருக்கரையா இண்ணு
கேட்டேன்.

ச. நீ பயப்படாதேப்பா—இனிமேலே எனக்கு தூக்கம்
வராதப்பா.

ச. மு. ஏன்? அந்த சமுத்திர மணலே எங்கே போட்டாங்க
இண்ணு கண்டு பிடிச்சையா?

ச. அது அப்பவே கண்டு பிடிச்சுட்டேம்பா—இப்போ
வேறே ஒரு பெரிய யோசனை பண்ணே.

ச. மு. அதென்னமாடா கண்டு பிடிச்சே? எங்கே போட்
டாங்க அந்த மணலே எல்லாம் தெரியுமா?

ச. அக்கே அப்பவே கண்டு பிடிச்சுட்டேம்பா—அந்த
பெரிய சமுத்திரம் வெட்டன மணலே, எங்கே போட்
டிருப்பாங்கப்பா?—வெளியிலே போட்டா பெரிய
மலையாட்டம பூடாதா? அத்தொட்டு அந்த சமுத்தி
ரத்துக கீழவே போட்டிருக்கணும்பா!—

ச. மு. ஊம்—நல்ல யுகதிதான்—ஆனால் இப்போ அந்த
மணல் எல்லாம் எவ்வளவு இருக்கும் இண்ணு கணக்
குப் போட்டுப் பார்.—நான இன்னம் கொஞ்சம்
தூங்கறேன்.

ச. அது இப்போ முடியாதப்பா—சமுத்திரத் தண்ணி
யெல்லாம் வத்திப்போனதான் அளக்க முடியும்.
இப்போ வேறே ஒரு பெரிய யோசனை பண்ணேப்பா
—ரொம்ப கஷ்டமான யோசனை அப்பா, அது,
மீதி ராத்திரி யெல்லாம் தூக்கம் வராதப்பா.

ச. மு. அது என்னுடா அப்படிப்பட்ட யோசனே?

ச. நீ—நானு சொன்னு—எம்மேலே கோவிச்சிக்க
மாட்டே அல்லாப்பா?

ச. மு. இல்லெ சொல்லு?

ச. ஆணைபடிக்கி?

ச. மு. ஆமாம் சொல்லு.

ச. அப்பாணை?

ச. மு. சரிதான் சொல்லுடா.

ச. அது என்னணை?—யாரோ திருடன் வந்து நம்போ தூங்குகினு இருக்கும்போது—உம் பொட்டியெ தெறந்து—துணி மெல்லாம் தூக்கினு பூட்டாம்பா!—இப்பொ, நாளைக்கு நம்பொ பொறப்புடும்போது பொட்டியே தூக்கினு போரதா, வாணுமா? இல்லெ தூக்கினு போரதிண்ணை, நீ தூக்கினு போரதா, நான் தூக்கினு போரதா?—இண்ணு யோசனை பண்ணேம்பா!—

ச. மு. ஹல்லோ! (hullo) என்னடா அது? [பெட்டியைப் பார்த்து]

ச. அப்பா! அப்பா! எம் மேலே கோவிச்சிக்கக் கூடாது! ஆணை யிட்டிருக்கரேன்! ஆணை யிட்டிருக்கரேன்!

ச. மு. ஏண்டா! இதுககா இந்த யுகதி பண்ணை!

ச. ஆமாம்பா! [சிரிக்கிறான்]

ச. மு. சிரிப்பு ஒண்ணு இதுக்கு!—ஏண்டா [தானும் சிரிக்கிறார்]

ச. அப்பா! அப்பா! [சபாபதி முதலியாரின் காலில் விழுந்து] எனக்கு சம்பளம் ஒஸ்தரேண்ணையேப்பா!

ச. மு. ஏண்டா! இப்போதான் அத்தெ கேக்க சமயமோ?

ச. நேத்து தேட்டப்போ—நீ தானே சொன்னேப்பா—இப்பொ கேக்காதே—நானு எப்பவானு சந்தோஷமா சிரிச்சுகினு இருக்கரப்பொ கேளு இண்ணு!—

ச. மு. இப்பொ நானு சந்தோஷமா யிருக்கரளே?

ச. இல்லெப்பா?—சிரிச்சயேப்பா?—

ச. மு. சிரிக்காதே என்ன செய்ரது—உன்னெ கட்டிகினு அழரது! தூங்காதெ முழிச்சுகினு இர்ராண்ணை—தூங்கிவுட்டுதம இல்லாதெ—

ச. நானு தூங்கக் கூடாதிண்ணுதாம் பாத்தேம்பா—என்னமாவோ தூக்கம் வந்தாட்டதப்பா—

- ச. மு. எப்பொ எழுந்து பாத்தே, இதெல்லாம்?
- ச. நீ எம் மேலெ சாவி கொத்தெ போட்டையெ. அப்பொசாமபா எழுந்து பாத்தேன்
- ச. மு. நான் உம்மேலெ சாவி கொத்தெ போட்டனா? என்னடா இது? கனவு கண்டையா?
- ச. அப்பொ, நீ தாம்பா கனவிலே போட்டிருப்பே— இதோ பாரு சாவி கொத்து.
- ச. மு. [அதை வாங்கிப் பார்த்து] அடடே! இது யாரு சாவிடா? என் சாவி கொத்தல்லவே! என் சாவி கொத்து போட்டியிலேயே இருக்குதே அதோ! வெளககெ கொண்டா இப்படி.—
- [சபாபதி விளக்கை அருகில் கொண்டு வருகிறான்.]
- ஓஹோ! 'கிருஷ்ணசாமி'—கிருஷ்ணசாமிக்கு நான் ப்ரெசன்ட் (present) பண்ணகி கார்ட் (key-guard) இதெப்படி வந்தது இங்கே?—விளககெ காட்டுடா இப்படி— [பெட்டியுள் பார்த்து]
- அந்த மட்டும் என் கடியாரமும் பணப்பையும் அப்படியே இருக்குது!—வந்த திருடன் இத்தெ உட்டுட்டுப் போனனே.—
- ச. அப்பப்பா! வந்த திருடன் முட்டாள் திருடம்பா! துணி மூட்டையெகூட வைச்சுட்டுப் பூட்டாம்பா!
- ச. மு. கொண்டாடா இப்படி!
- ச. [ஒரு புறமாய்க் கிடக்கும் மூட்டையைக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தது] அந்த மூட்டும் எம் பேர்லெ பழி சில்லேப்பா.
- ச. மு. [மூட்டையைப் பிரிக்க, அதில ஒரு துடப்பகட்டை, பாளை ஓடுகள் கந்தை துணிகள் முதலிபன இருக்கக கண்டு] உம் பேர்லெ பழியில்லே! என்னு பார் இது?
- ச. அடடே! இதெல்லாம் என்னமாப்பா வந்துது இங்கே?
- ச. மு. ஓ! எஸ் (oh! yes!) தட் இஸ் ரைட் (that is right) அடெ சபாபதி, நீ சர் லாக ஹோல்ஸ் (Sir Lock Holes) படிச்சிருக்கரையா?
- ச. அதென்னு புஸ்தகம்பா அது?
- ச. மு. டாம் பூல் (damn fool!) ஒண்ணும் தெரியாத மடையன் நீ! சர் லாக் ஹோல்ஸ் என்றவர் புஸ்தகமாடா? அவர்

ஒரு பெரிய சீப் இன்ஸ்பெக்டர் ஆப் போலீஸ் (chief inspector of police) சீமையிலே யிருக்கிறவர். அவர் என்ன செய்வார் இண்ணை—ஒரு சின்ன தொடப்பக் குச்சு ஆப்பிட்டா, அத்தெக் கொண்டு, இன்ன வருஷம் இன்ன மாசம், இன்ன தேதியிலே, இந்த தொடப்பக் கட்டையாலே, இனாரர் இன்னாரே அடிச்சாங்க, இண்ணு கண்டு புடிச்சி வுடுவாரு.

ச. அதென்னமாப்பா கண்டு புடிச்சி வுடுவாரு?

ச. மு. அதெல்லாம் உனக்கு சொன்னாகூட தெரியாது—இப் பொ இந்த தொடப்பத்தினாலே கண்டு புடிக்கிறேம்பார்—நம்ப மச்சா இருக்கிறானே கிருஷ்ணசாமி, அவன் இங்கே வந்து, இவ்வளவு வேலையும் செய்திருக்கரான்—நம்பொ வேடிக்கெ பண்ணணும் இண்ணு—பொங்கல் பண்டிகையல்லவா?—ஆவட்டும், அவனெ நம்ப வேடிக்கெ பண்ணலாம்!—எனக்கொரு நல்ல யுக்தி கோணுது, இந்த மூட்டையெ மறுபடியும் சரியா கட்டு சொலரேன்.

ச. இதெல்லாம் என்னுத்துக்கப்பா?

ச. மு. கட்ரா இன்றேன்!—சொன்னபடி செய்.

[சபாபதி அப்படியே செய்கிறன்]

இந்த பொட்டியிலே போடு—பளுவு இல்லாத பொட்டியெ தூக்கினு போனா, கண்டு புடிச்சுடுவாங்க—பூட்டு இத்தெ.

ச. என்னப்பா இது இத்தை யெல்லாமாப்பா உங்க மாமியாரு ஊட்டுககு எடுத்துக்கினு போரது!—அதுவும் பொங்கல் பண்டிகைககு போவுப்போது?

ச. மு. அடெ! அதனாப்பிரசங்கி! வாயெத் தெறக்காதே—நான் சொன்னபடி செய்—நடந்த சமாசாரம் ஒண்ணையும ஒர்த்தருககும் சொல்லாதே. கப்பப்! என்னமான ஒரு வார்த்தெ வெளிவந்துதா உன்னெ உடனே டிஸ்மிஸ் (dismiss) பண்ணி விடுவேன். வாயெ மூடிக்கினு இருந்தேண்ணு சமபளம் ஒஸ்துவேன். இப்போ படுத்துக்கப்போ, காலமே எழுந்திருக்கலாம்.

[படுததுக்கொள்கிறார்கள்.]

இரண்டாம் அங்கம்

முதல் காட்சி

இடம்—கோளப்பஞ்சேரியில் குப்புசாமி முதலியார் வீட்டில் ஓர் அறை. காலம்—காலை.

சபாதி முதலியார் ஒரு கடிதத்தை படித்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

சபாபதி ஒரு மூட்டையைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடி வருகிறான்.

- ச. இதோ கொண்டாந்துட்டேம்பா! நீ சொன்னபடியே அந்த மூலையிலேயே ஒளிச்சி வைச்சிருந்துதப்பா!— இது உனக்கெப்படியப்பா தெரிஞ்சது?
- ச. மு. இந்தக் காகிதத்தினாலே எல்லாம் தெரிஞ்சது.
- ச. இது ஏதப்பா காயிதம்?
- ச. மு. என் பேமிலி (family) ரகஸ்யமா எழுதிச்சிடா.
- ச. அப்படி இண்ண?
- ச. மு. என் சம்சாரம் எழுதிச்சிடா இண்ணே!
- ச. ஏ!—உனக்கேதப்பா இதுக்குள்ள சம்சாரம்?
- ச. மு. சம்சாரம் இண்ண தெரியலேடா?—அது-எழுதுச்சடா!
- ச. ஓ! இப்பொ தெரியுது!— உம் பெண்சாதியாப்பா எழுதிச்சி?—அத்தெ சொல்ல வெக்கப்படரையாப்பா?—அத்தெ எனக்கு படிச்சிகாட்டப்பா!— அதிருக்கட்டும்பா!—உனக்கு சோபனம் கூட ஆகலையே, இதுக்குள்ள ஒனக்கு என்னமாப்பா எழுதுச்சி?
- ச. மு. ஓ எஸ்! (oh yes) அதாம் இங்கிலீஷ்லே எழுதி யிருக்குது! இது இங்கிலீஷ்காரர் வழக்கம். வைப் (wife) ரொம்ப, இன்டெலிஜன்ட் கார்ல் (intelligent girl). அடே, இந்த மூட்டையெ அவுத்து, முன்னே யிருந்த படியே நம்ப துணியெல்லாம் வைச்சுடு.
- ச. இதோ வைக்கரேம்பா—அந்த காயிதத்லே என்னா எழுதி யிருக்குது சொல்லப்பா.

[துணிகளை பெட்டியில வைக்கிறான்]

- ச. மு. [படித்துக்கொண்டே] மை டியரெஸ்டு ஹஸ்பெண்ட் (my dearest husband)—
- ச. என்னுட்பா அது? இங்கிலீஷிலே படிச்சா—அல்லாம் படிச்சி தமிழிலே சொல்லிடப்பா.
- ச. மு. சொல்ரேன்—என் தம்பி பொங்கல் பண்டிகையிலே உங்களெ எழுத்தாளி பணரத்துக்காக உங்க துணியெல்லாம் எடுத்து வந்து மூட்டெ கட்டி வைச்சிருக்க ரான், அந்த மூட்டையெ நான் மொள்ளமா எடுத்து வெளககுளும் (room) பரண்மேலே வைச்சிருக்கரேன், அத்தெ மொள்ளமா யாருககும் தெரியாமெ எடுத்தும் போய் வைச்சிகிவகோ—அப்புறம் நீங்க அவனெ ஏமாத்தலாம்.—
- ச. ஏம்பா! உனககானு உம் பொண்ணாதி ரொம்ப புத்தி சாலியா யிருக்குதப்பா!
- ச. மு. ஆமாம், எனககும் அப்படித்தான் தோணுது-இதுலே கடைசியிலெ என்னமோ எழுதியிருக்குது, அதுககு தான் அர்த்தமாவலெ—பூ தஸ் டர்ன் தி டேபில்ஸ் (you thus turn the tables)—இண்ணு என்னு அர்த்தம்?
- ச. என்னுட்பா-உனககு வெககமில்லேப்பா? பொண்ணாதி எழுதன இங்கிலீஷ் அர்த்தமாவலெ இண்ணையேப்பா? அதுக்குதான் அப்பவே நானு தலெப்பாடா அடிச்சி கனெ, கொஞ்சம கஷ்டப்பட்டு படியப்பா படியப்பா இண்ணு.
- ச. மு. அடெ! அதனப்பிரசங்கி! இங்கெ எல்லாம் அந்த மாதிரியா பேசாதே; மாதியார் லுட்லெ கவர்த்தெ கெட்டு பூடும—டர்ன் தி டேபில்ஸ் (turn the tables)—மேஜைகளை யெல்லாம் திருப்பிப் போடுங்கா—இப்பொ அர்த்த மாச்சி!—ஆனாலும் என்னத்துக கோசும் இப்படி செய்யச் சொல்லுது நம்மே? எதுககும் அது எழுதினப் பிரகாரம் நம்பொ செய்துடலாம். இல்லாப்போன அதுக்கு வருத்தம் வருட—அடே சபாபதி, இந்த மேஜைங்களெ யெல்லாம் திருப்பிப் போடுடா?
- ச. ஏம்பா?
- ச. மு. சொன்னபடி செய், முட்டாள்! நீ இங்கிலீஷ் படிக்கா தத்துலெ இவ்வளவு கெடுதி—வென் அட் ஹோம்

டு ஆஸ் தி வைப் சேஸ் (when at home do as the wife says) அந்த பழமொழி கேட்டிருக்கையா நீ?

- ச. அப்படி இண்ணு என்னு அர்த்தம் அப்பா ?
- ச. மு. மாமியார் வுட்லே இருக்கும்போது பெண்சாதி சொல்றபடி கேள், இண்ணு அர்த்தம்.
- ச. இதோ திருப்பி போடரேம்பா.

[அங்கனமே செய்கிறான். அப்பொழுது மேஜையின் மீது வைத்திருந்த ஒரு சிறு புட்டியை உடைத்து விடுகிறான்.]

அப்பாப்பா ! புட்டி ஒடைஞ்சி பூட்டுதப்பா !

- ச. மு. பரவாயில்லை, இதை யெல்லாம் நாம் கவனிக்கக் கூடாது இதுகெல்லாம் அவ்வையார் நமக்கு உத்தரவு கொத்திருக்கராங்க. “உடைவது விளம்பேல்” என்று சொல்லி யிருக்கராங்க. அத்தொட்டு உடைஞ்சதெ எடுத்து வெளியே போட்டுட்டு கம்முண்ணு இருந்துடு.

[சபாபதி அப்படியே செய்கிறான்.]

- ச. அப்பா, சத்திரத்திலே இருந்து கொண்டாந்தமே அந்த மூட்டையெ என்னு செய்யரது?
- ச. மு. அட்டே! எனக்கு ஒரு யோசனெ தோணுது!—இந்தா, இந்த மச்சான் சாவியெ எடுத்தும்போயி, அவன் பெட்டி அந்த அறையிலெ வைச்சிருக்குது, அத்தெ தெறந்து, இந்த மூட்டையெ அதுலெ வைச்சி பூட்டி கினு வந்தாடு, அவன் வர்ர வேளெயாச்சி, சீக்கிரம்போ!
- ச. ஆமாம்மா! நல்ல வேடிக்கேப்பா!
[மூட்டையை எடுந்ருக்கொண்டு விரைந்து போகிறான்.]

- ச. மு. அல்லாம் சரிதான்—இது ஒரு பெரிய டிபிகல்டி (difficulty) இருக்குதே—இந்த லெட்டருக்கு நம்ப பதில எழுதணுமா? வேணுமா? எழுதரதானு—இங்கிலீஷ்லெ எழுதரதா? தமிழ்லெ எழுதரதா? இங்கிலீஷ்லெ எழுதரதானு—மிஸ்டேக் (Mistake) உழுந்தா, ரொம்ப அவமான கேசாகும், தமிழ்லெ எழுதன, வைப் (wife) எனக்கு இங்கிலீஷ்லெ எழுத தெரியாது இண்ணு நெனச்சிக்கிலுலும் நெனச்சிக்கும்! இங்கிலீஷ் லெதான் எழுதிப் பாரக்கலாம். [ஒரு காகிதத்தை எடுத்தது.]

மைடியரெஸ்ட் வைப் (my dearest wife) டியரெஸ்ட் இண்ணு அதுவும் எழுதி நம்பனும் எழுதலு நண்ணு யிருக்காத—அதுககு மேலே எழுதணும்—மைடிய ரெஸ்ட், ரெய்ஸ்ட் டி தி பவர் ஆப் என் (raised to the power of n) இண்ணு அர்த்தமாகும்படி என்(n) மேலே போடலாம்—

சபாபதி ஓடி வருகிறான்.

ச. அப்பாப்பா! வைச்சூட்டேம்பா—அவர் வர்ரத்துக் குள்ளோ—இப்பொதாம் அவரு மொள்ள கீழே வந்துகினு இருக்கறரு!

ச. மு. அடே, இந்த சாவியெ அந்த மெத்தெபடி மூலையிலே ஒளிச்சி வைச்சூடு—மொள்ளமா, யாருக்கும் தெரி யாதே—போ சிக்கிரம் [சபாபதி போகிறான்.]

மறறொரு புறமாக கிருஷ்ணசாமி, தினகரசாமி நாயடுவை அழைத்துக்கொண்டு வருகிறான்.

ச. மு. வா அப்பேர், இத்தனி நாழியா தூங்கரது?

கி. ஒஹோ! நீங்க தூங்கிவிட்டு எம் பேர்லெ பழி போட பாக்கரைங்களோ? நான் அப்பவே எழுந்து வந்து பாத்தேன், நீங்க தூங்குகினு இருந்தைங்கோ, ராத்திரி தூக்கமில்லா திருந்தாப்போலெ யிருக்குது—தூங்கட் டும், இண்ணாட்டு கொஞ்சம் ஆஸ்பத்திரிவரைக்கும் போய் வந்தேன்.

ச. மு. ஆஸ்பத்திரியிலே என்னு வேலெ இப்போ?

கி. உங்க ஆள் எங்கே சபாபதி? அவனுக்கு அந்த சத்தி ரத்து சாப்பாடு ஒத்துக்கலெ வயறு கோளாற இருக்குதுண்ணு அதுக்காக ஒமம் வாட்டர் (omum-water) வாங்கியாந்தே—

சபாபதி ஓடி வருகிறான்.

ச. அப்பாப்பா, யாருக்கும் தெரியாதெ ரகஸ்யமா—நீங்களா இங்கே இருக்கரைங்க?

கி. உம்—சொல்லு—ரகஸ்யமாக—என்னு செய்தே? [சபாபதி விழிக்கிறான்.]

ச. மு. அவன் சொல்ல பயப்படரான்—தன் வயறு கோளாற இருக்குதுண்ணு எங்கிட்டகூட சொன்னு, அதுக்கு

ஒரு பச்சிலை மருந்து சொல்லி—யாருக்கும் தெரி யாதே சாப்பிட்டு வா இண்ணு சொன்னே—அதான் —ஏண்டா, நான் சொன்னபடி செய்தையா?

ச! செய்துட்டேம்பா.

ச. மு. இப்பொ வயறு செரியா இருக்குதொ இல்லையோ ?

ச. சரியா போச்சி அப்பா.

கி. இதோ உனக்கு மருந்து வாங்கி வந்தேண்டாப்பா— இது என்ன தண்டமாவா போரது? ஆனாலும் பரவா யில்லெ—வைச்சிவை, எப்பவானு யாருக்காவது வயறு கோளாறு இருந்தா கொடுக்கலாம். நல்ல மருந்து இது. [மேஜையின் பேரில் வைக்கப் போய்]

அட்டே! இது என்ன இது? மேஜைக்களெ யெல் லாம் திருப்பிப் போட்டு வைச்சிருக்குது! யார் வேலெ இது?

ச. மு. அப்பெப்பென்! அத்தெ தொடாதெ அப்படியே இருக்கட்டும்.

கி. இது என்ன வேடிக்கெ அத்தான்? இது ஒரு வேடிக்கையா! [திருப்பிப்போட்டு அதன் பேரில் புட்டியை வைக்கிறான்.]

ச. மு. இது யாரப்பென் இது?

கி. ஐ பெக் யுவர் பார்டன் (I beg your pardon) என்னெ மன்னிக்கணும். முன்னயெ இவரெ இன்ட்ரோட்யூஸ் (introduce) பண்ணி யிருக்கணும் நான். இவர் நம்பொ எதிர் வுட்டுக்காரரு, சின்னபோது மொதல் சிநேகிதம், இவர் பேரு, எம். தினகரசாமி நாயுடுகாரு.

ச. மு. ரொம்ப சந்தோஷம்—வாங்க நாயுடுகாரு—உக்கா ரங்க—நீங்க என்ன ஆர்மி (army) லெ இருக்கரைங் களா?

கி. இல்லெ, இவர் ஜமீன் தார்.

ச. மு. ஓ! ஐ சி! (Oh I see!) மீசெயெ பார்த்து மிஸ்டேக் (mistake) பண்ணேன். எந்த வூர் ஜமீன் தார்?

கி. இங்கே கொஞ்சம் தூரத்லெ வண்ணாரப் பேட்டை இண்ணு ஒரு ஊரு இருக்குது, அந்த வூர் ஜமீன் தார்.

ச. மு. மெத்த கிளாட் (glad) எம் தினகரசாமி நாயுடுகாரு, ஜமீன் தார் ஆப் (of) வண்ணார்பேட்டை.—மிஸ்டர் (Mr.)

நாயுடுக்கு ஒரு ஸ்மால் சஜ்ஜஸ்டன் (small suggestion) எம். தினகரசாமி நாயுடுகாரு இன்ற பேரு நண்ணையில் லெ—ரொம்ப பெரிசா இருக்குது, அத்தெ கண்டிராக்ட் (Contract) பண்ணி, மேஜர் தீன் (major Dean) இண்ணு வைச்சிங்களேன்? அல்லாமலும், வண்ணாரப் பேட்டை ஜமீன்தார் இண்ணு, வேறெ என்னமானும் அர்த்தம் பண்ணு வாங்க—வெண்ணர் பாலிஸ் (Vennar Polis) இண்ணு மாத்திகிங்க—மேஜர் (major) தீன், ஜமீன் தார் ஆப் (of) வெண்ணர் பாலிஸ் (Vennar Polis) இண்ணு நண்ணு யிருக்கும்— ஏம்பேன், இவருக்கு இங்கிலீஷ் தெரியுமா?

கி. கொஞ்சம் தெரியும், மர்ரேஸ் ஸ்பெல்லிங் புக் (Murray's spelling book) வரைக்கும் படிச்சி அப்புறம் உட்டுட்டாரு.

ச. மு. ஐ சீ! (I see) மாலியர் (Moliere) இண்ணு ஒரு இங்கிலீஷ் பொயெட் (Poet) சொல்லாருங்க (நாயுடுக்கு)— வாட் எவர் தேர் இஸ், இஸ் இன் எ நேம் (Whatever there is, is in a name) இந்த உலகத்துலெ இருக்கா தெல்லாம் பேர்லெ இருக்குது, இண்ணு சொல்லாருங்கோ.— அத்தொட்டி உங்க பேரெ இனி மேலெ மேஜர் தீன், இண்ணி வைச்சுடுங்க

தி. அட்டேனண்டி.

ச. மு. என்னாப்பென் இவருக்கு தமிழ் தெரியாதோ?

கி. அவ்வளவா தெரியாது, தெலுங்குதான் பேசாது— ஆற நம்ப தமிழ்லெ பேசற தெரிஞ்சிகி வாரு.

ச. மு. ஓ! நெவர் மைன்ட் (Never mind) மேஜர் தீன் (major Dean) நேனு தெலுங்கு நண்ணு பேசவேனண்டி, மீரு ஒண்ணும் பயப்படாதண்டி.

ச. இதென்னாப்பா அது? நீ இப்போ பேசனது தெலுங்கா?

ச. மு. அடே! முட்டாள்! மூடு வாயே!— உனக்கென்னடா தெரியும்? தெலுங்குகும் தமிழுக்கும் என்ன வித்யாசம்? எல்லாம் ஒரே பாஷெதான், தமிழ் பதங்களுக்கெல்லாம் ஒரு டி சேத்தாட்டா தெலுங்கா பூரிது. போங்கொ—பொண்டி, சாப்பிடுங்க—சாப்பிடண்டி, அவ்வளவுதான்—

கி. அதிருக்கட்டும், அத்தான், நாழியா போச்சு, காபி (Coffee) சாப்பிடலாமா?

ச. மு. இதுக்குள்ள என்னுக்கு அப்பேன்?

ச. ஏ! என்னுப்பா! கொஞ்சம் முன்னே ரொம்ப பசிக்குது காபி எப்போ கொடுப்பாங்கொளா தெரியாதிண்ணி கிணு இருந்தையேப்பா!

ச. மு. அடெ! கழுக்கெ! பேசாதிரு, அப்பொ பசிச்சுது இப்பொ பசிக்கலெ.

ச. ஒனக்கு பசிக்காப்போனா எனக்கு பசிக்குது அப்பா!

கி. இதோ வந்துட்டுது காபி—அடெ ராமா!—தத்திராமா!

ராமன் நகைத்த வண்ணம் வருகிறான்.

ரா. யேம்பா!

ச. அடடே சம்பி! நீ இங்கெயா இருக்கறே?

ரா. ஆம்பா!

கி. அடடே! ஏண்டாப்பா உன் தம்பியா இவன்?

ச. என் சித்தப்பா புள்ளைங்கோ

கி. சரிதான். அப்பவே நெனச்சேன், உம்பந்துவாதான் இருக்கணும் இண்ணு; இருக்கட்டும்—அடே, அம்மா தாகத்துக்கு தயார் பண்ணி யிருக்கராங்க—சீக்கிரம் அதை யெல்லாம் தட்டுலெ வைச்சி கொண்டா.

ரா. ஆவுத்தம்பா; (போகிறான்.)

ச.மு. அதென்னுப்பென் அவனெ தத்திராமன் இண்ணு கூப்பிட்டையே?

கி. அவன் பேரு ராமன் தான்; பட்டங் கொடுத்தேன் தத்திராமன் இண்ணு, தத்தியிலேயும் பத்தத்தி, எத்தெ கேட்டாலும் தெரியாதிண்ணுவான்! ஆனா ஒண்ணு, அழுமுஞ்சா இல்லாதே சிரிச்சமுஞ்சோடெ இருக்க ரான் எப்பவும்.

ச. ஏம்பா? பட்டப்பேர் இண்ணு என்னுப்பா அது?

ச. மு. பட்டப்பேருண்ணு பேரொடுகூட சந்தோஷத்தினாலே என்னமானு சேத்து கூப்பிட்டாது,

ச. ஆலா, எனக்குக் கூட என்னுமானாலும் பட்டப்பேர் கொடுப்பா.

ச. மு. அல்லாம் ஆவட்டும் அப்பறம் யோசிக்கலாம்.—

ராமன் தோசை முநலியன் கொண்டு வருகிறான்.

ரா. தாப்பா—திந்த மூலையிலே வைச்சிக்கிற தத்துதான் மாப்பில்லைககி இண்ணு, பெரியம்மா, உங்கிட்ட லகஸ்யமா தொல்லத் தொன்னுங்க.

கி. தத்தி! பேசா ஒழுங்கெ பாருங்க!—பாருங்க நாயுடு, என்னுண்ணாலும் மாப்பிள்ளெ மாப்பிள்ளெதான்!

தி. அவுண்ணடி.

கி. இந்தாங்க அத்தான், உங்க தட்டு—நாயுடுகாரு இந் தாண்டி.

(இருவருக்கும் இரண்டு தட்டுகளைக் கொடுத்தது விட்டு, தான் ஒன்றை மேஜையின் மீது தன எதிரில் வைத்துக் கொள்ளுகிறான்.)

ரா. போவத்துமாப்பா?

கி. போ—போயி காபி கொண்டா—அடே—

(அவன் அருகிலபோய் ரகஸ்யமாய்)

ஏண்டா தத்தி! ரகஸ்யமா சொல்லு இண்ணுகா, ஓரககவா கத்தச் சொன்னுங்க உன்னே?

ரா. லேப்பா.

(சிரிக்கிறான்)

கி. இனிமேலைக்கி இந்த மாதிரி தப்பு பண்ணையா பாரு!

(சபாபதி முதலியார், தினகரசாமி நாயுடு தலைதிருமபி இருக்கும் சமயம் பார்த்து, தன் தடடையும அவர் தடடையும மாற்றி விடுகிறார். ராமன் போகிறான்.)

ஏன் அத்தான் சாப்பிடலே?

ச. மு. நீ வாப்பேன், நீ இல்லாதையா? (சாப்பிட ஆரம்பிக்கிறார்.)

அடடே! நாயுடுகாரு—வாயி புடிக்குமாண்டி? ஒரு தோசையெ அப்படியே உடராரே! வாயடைச்சிக்கப் போவுதையா!

கி. அதெல்லாம் வழக்கப்பட்டிருக்கிறாரு — அதுலேயும், இந்த மசால்தோசே இண்ணு அவருக்கு ரொம்ப இஷ்டம்.

ச. மு. ஐ சீ! (I see!) எம். தினகரசாமி நாயுடு இண்ணு, மசால் தோசை தினகரசாமி நாயுடு இண்ணு அர்த்தமோ?

- தி. ஆ—ஆ!... (மெல்ல முடியாமல் கஷ்டப் படுகிறார்.)
- ச. மு. அடடெ! பொறெககெ ஏறிச்சா என்னோ? அப்பவே சொன்னேனே! அடே சபாபதி! தலைவெ தட்டுடா.
(சபாபதி பலமாயத தட்டுகிறான்.)
அடடெ! மொள்ளமா தட்டுடா!
- ச. இல்லேப்பா! இல்லாப்போன அப்படியெ பொறெககெ ஏறி செத்துப் பூடுவாரே!
- தி. மு—மு— (குளறுகிறார்.)
- ச. மு. இதென்னடா இது கஷ்டமாயிருக்குது! அத்தெ முழுஞ் சூடண்டி!
(தினகராமி நாயுடு முழித்து விடுகிறார்.)
நாயுடுகாரு — கொஞ்சம புட்டு சாப்பிடுங்க — ஒரே முட்டா தோசை தோசையா உடப்பாத்தா, இதாம் கஷ்டண்டி.
- கி. சபாபதி, நீ என்னப்பா சும்மா இருக்கையே, நீயும் கீழப்போய் சாப்பிடு, சீக்கிரம் போ—இல்லாப்போன ராமன அல்லாததையும் தீத்துடுவான்.
(சபாபதி போகிறான்.)
- தி. (தோசையை புட்டுபார்த்து, முடியாமல்) இதி—ஏமண்டி? (இது—என்னங்க?)
- கி. அடடா!—இது உங்களுக்காவந்துது?—என்னடாப்பா இண்ணு பாத்தேன்! [நகைக்கிறான்.]
- ச. மு. ஏப்பேன்?—என்னெ ஏமாத்த பாத்தையே—நான் சென்னபட்டணம் தெரியுபா?
- கி. இல்லெ அத்தான்—பொங்கல் பண்டிகையாச்சே, ஒங்கெ வெடிககெ பண்ணணும் இண்ணு பாத்தா, இந்த நாயுடு ஆப்புகிறான்—அடடெ! இப்பொ தெரியுது, இந்த தோசையெ போயி ஒரே முட்டா ஒருவாயிலே திண்ணப் பாத்தாரு—அதாம் முடியலெ—
[நகைக்கிறான்.]
- ச. மு. என்னப்பேன் பண்ணியிருக்குது சொல்லிவிடு இப்பொ.
- கி. உங்களெ வெடிககெ பண்ணணும் இண்ணு ஒரு யுக்தி செய்தேன்—தோசகல்லுலெ ஒரு அகப்பெ மாவு வாத்துட்டு—மெலீஸ் மல்லுலெ தோசெ அளவு ரவுண்

டா (round) மல் சத்திரிச்சி வைச்சிகினு இருந்து, அந்த மாவு மேலே போட்டு, அதுக்கு மேலே இன்னொரு அசப்பெ மாவு உட்டுட்டா சரி—ஒண்ணும் தெரியாது வெளிக்கி—அப்புறம் அத்தெ சாப்பிடப்போனா, நாயுடு காரு கஷ்டப்பட்டாரே, 'அந்த மாதிரிதான் கஷ்டப் படணும்.—நாயுடுகாரு அதி ஒத்து (அது வேண்டாம்) தீனி போஞ்சேயண்டி (இதை சாப்பிடுங்க) ஊம்—அதிருக்கட்டும் என்னு அத்தான்? அந்த சுதேசி கோடிங் கிளாச் (coating cloth) வாங்கி வரச் சொன்னேனே, வாங்கியாந்தைங்களா?

ச. மு. எல்லாம் வாங்கி வந்திருக்கிறேம்பேன்.—அடடெ! நாயுடுகாரு நீங்க என்னு, தோசெக்கி தொவயல் தொட்டு கிரைங்களா, இல்லாப்போனா, தொவையலுக்கு தோசெ தொட்டு கிரைங்களாண்டி?

கி. அவருக்கு தொவயல் இண்ணு ரொம்பஇஷ்டம்—நாயுடு, இங்க கொஞ்சம் காவலனா? (இன்னும் கொஞ்சம் வேண்டுமா?)

ச. மு. சரிதான்! வேணும்பென்—அப்புறம் சீதபேதியாகும்.

தி. ஒத்தண்டி. (வேண்டாம்)

கி. எங்கெ அத்தான்? அந்த கிளாத்தெ (cloth) எடுங்க பாக்கலாம்.

ச. மு. டிரங்கிலெ (Trunk) இருக்குதப்பேன்.

கி. எடுங்களேம் பாக்கலாம்.

ச. மு. அப்பறம் ஆவட்டும்பேன்.—காபி (coffee) சாப்பிட்டா வட்டும்.

கி. ஏன் இன்னும் காபி (coffee) வல்லெ? அடே ராமா! தத்திராமா!

ரா. [கீழிருந்து] யேம்பா!

கி. கொண்டாடா காபி (coffee) சீக்கிரம்.

ரா. [கீழிருந்து] திதோ தொந்தார் யேம்பா.

கி. இந்த டிரங்கிலெ (Trunk) தானெ வைச்சிருக்கைங்க? கொஞ்சம் சாவியெ கொடுங்க நான் தெறந்தெடுக்க யேன்.

ச. மு. டிரங்க் சாவியே உங்கிட்ட கொடுக்கலாமா? அதுலே என்னுமான ரகஸ்யம் எல்லாம் வைச்சிருப்பேன், அதை யெல்லாம் நீ பாக்கலாமா?

கி இவ்வளவுதானே எம்போர்லே நட்பிக்கே?

ச. மு. இதுக்கெல்லாம் நோவிச்சிக்காதே அப்பேன். இப்பொ உன் டிரங்கெ திடீரண்ணு தெறந்து காட்டுண்ணு, காட்டுவையா? என்னுமான ரகஸ்யமா வைச்சிருப்பெ, அதெல்லாம் மத்தவங்க பாக்கலாமா?

கி. என் டிரங்கிலே அப்படி நீங்க பாக்கக்கூடாத ரகஸ்யம் ஒண்ணுமில்லை.

ச. மு. ஆனா உன் டிரங்கெ தெறந்து காட்ரையா இப்பொ எனக்கு?

கி. ஓ! சந்தோஷமா—நீங்க உங்க டிரங்கெ தெறந்து காட்டுங்க, என் டிரங்கெ அப்புறம் உங்களுக்கு காம்பிக் காப்போனா எம் பேரு கிருஷ்ணசாமி அல்லா!

ச. மு. சரி ஆனா—கொஞ்சம் பொறு—சபாபதி வரட்டும், அவங்கிட்ட தான் சாவி யிருக்குது.

கி. என்னமே? காக்கு சொல்ரைங்க—அவனே கேட்டா—சாவி தாரவந்து போச்சிண்ணுவான்.—

ச. மு. நானா சாவி தாரவாந்து போச்சிண்ணுவேன்?—பாக்கலாம்.

கி. பின்னா என்ன? ஒரு வேளே அந்த துணி வாங்கி வர மறந்து பூட்டி ருபைபங்க, அதுக்காக இதெல்லாம் சாக்கு.

ச. மு. சாக்கா—இப்பொ அந்த துணி அந்த பொட்டியிலே இருந்தா?

கி. நான் இல்லென்றேன். பந்தயம் கட்டலாமா?

ச. மு. சரி! நூறு ரூபா பந்தயம்.

கி. சரிதான்.

ச. மு. வேண்டாம்பேன். அப்புறம் நீதான் கஷ்டப்படுவே—பந்தயம் தானே, ஒரு ரூபா கட்டலாம்.

கி. சரி.

ராமனும் சபாபதியும் காபி கொண்டு வருகிறார்கள்.

ரா. தாப்பா.

கி. ஏண்டா? இத்தெகொண்டுவர இத்தனி நாழி என் னொடா?

ரா. தோதெ துன்னேம்பா. [சீறிக்கிறான்]

ச. [வாடிய முகத்துடன்] ஏம்பா, உங்கிட்ட ஒரு ரூபாயிருந்தா கொடுப்பா.

ச. மு. என்னுத்துக்குடா இப்பொ ரூபா?

ச. ராமனோடெ நானு பந்தயம் போத்து தோத்துப் பூத் தேம்பா.

ச. மு. அடெய்! நீயும் என்னு அவனெப்போலே தத்தத் திண்ணு பேசரையே?

ச. இல்லேப்பா, அவனோடே பேசி பேசி அப்படியே வரு தப்பா.

ச. மு. நான்சென்ஸ் (Nonsense) அதெல்லாம வரக்கூடாது.

ச. இல்லேப்பா.

ச. மு. அதிருக்கட்டும்—அது என்னொடா அது பந்தயம்?

ச. ரெண்டு பேர்லெ யாரு அதிகமா தோசெ துண்போம் பாக்கலாம், இண்ணு பந்தயம் போடடோம் நானு பத்து தான் திண்ணெ, அவன பதிமுணு திண ணுட்டாம்பா

ச. மு. அல்லோ! தட் இஸ் எ ரீகார்ட்! (Hullo! that is a re- cord) நானு உடனெ நம்ப கிருஷ்ணசாயி ஜயங்கா ருக்கு எழுதணும். இதுவரைக்கும் அவர்து தான் ரீகார்ட், பன்னெண்டு தோசெ! அத்தெ பீட் (beat) பண்ணி யிருக்கரான் ராமன்!—

கி. சபாபதி, இந்த டிரங்க் சாவி உங்கிட்டவா இருக்குது?

ச. ஆமாங்க.

ச. மு. அடே சபாபதி. அந்த டிரங்கெ திறந்து காட்டுடா மச் சானுகு [சபாபதி திறக்கிறான்] அந்த துணி பூட்டையெ எடு—இந்தாப்பேன் உன் கதர் கிளாத் (Khadder cloth)—இது, மாமாவுக்

காக சுதேசி மல் வாங்கிவந்தே—இது உனக்கு சரிகை அங்கவஸ்திரம். இது மாமிக்கு புடவெ— இது—இது— உங்க சிஸ்டருக்கு—(sister)

ச. ஏ!—என்னப்பா அது? இந்த சரிகை பொடவெ— உம் பொண்சாதிககி— அண்ணிககி— கொடுக்கச் சொன்னாங்களை அம்மா.

ச. மு அடெ; அதைப் பிரசங்கி! நான் சொன்னத்துக்கு என்னடா அர்த்தம்?

ச. என்னப்பா, சுமமா கோவிச்சிக்கரே, எனக்குக் கூட கொஞ்சம் இயக்குஷ் தெரியுமப்பா. சிஸ்டர் இண்ணுலும் வைப (wife) இண்ணுலும் ஒண்ணு நாலே அப்பா?

ச. மு. அசல் மடையா! என் வைப் (wife) அவருக்கு என்னடா ஒண்ணும்!

ச. ஓ! அப்படி சொன்னையோ—சர்தாமபா.

ச. மு. இப்பொ என்னப்பேன சொலரே? பந்தயம் கட்டனையே, கொண்டா ஒரு ரூபா.

கி. நான் கொடுக்கவேண்டியது சர்தானா—என்ன ஆசசர்யம்?—அட்ட தத்திராமா, என் ரூமுக்கு (room) போய் என் டிரங்கெ தூக்கிகினுவா. [ராமன போகிறான்]

ச. மு. அது நியாயம்—என் டிரங்கெ நான் திறந்து காட்டினேனோ இல்லையோ, இப்பொ உன் டிரங்கெ நீ திறந்துகாட்டு, பாககலாம்.

கி. நீங்களே தெறந்து பாத்துங்கோ—என்க கென்னு பயம்?—இந்தாங்க சாவி—

[சாயியை இடுபில் தேடிப் பாககிறான்.]

எங்கெ என் சாவி?—

ச. மு. ஓஹோ! சாவி காலேனும் இண்ணு சொல்லப்போரையா என்னு?

ராமன டிரங்கெத் தூக்கிக்கொண்டு வருகிறான்.

ரா. தாப்பா! லொம்ப பலுவாக்குதுப்பா!

கி. அடே! ராமா, என் சாவி ஒரு வேளை பரிக்கையிலே விழுந்திருக்குதா பாருடா—தேடி பாத்து எங்கெ யிருந்தாலும் எடுத்தாவா—ஓதி! [ராமன மெல்ல போகிறான்]

ச. மு. அடடே! காபி (coffee) ஆறியூடப் போவது—சரியாயிருக்குது சூடு—

[சபாபதி முதலியாரும் கிருஷ்ணசாமிபுரம் காபி சாப்பிடுகிறார்கள், தினகரசாமி நாயுடு காபி லோட்டாவை தையால் வீசி அறுறுகிறார்]

அல்லோ! (Hullo!) என்னு ரேஜர்ஜீனா! அப்படி ஆத்தரைங்கள்!— அப்பேன், நான் ஒரு கெஸ் (guess) பண்ணேம் பார்—நமப நாயுடு காலமெயிலே வழக்கமா நீராகாரம் சாப்பிட்டீர்தோ?

கி. ஆமாம் அத்தான், அது உங்களுக்கு என்னமா தெரிஞ்சது?

ச. மு. நீ சர் லாக ஹோல்ஸ் (Sir Lock Holes) படிச்சிருக்கையா? கானாண்ட் ஆயில (Cannoned Oil) என்றவர் எழுதியிருக்கிறார். அதை படிச்சிருந்தா எல்லாம் சொல்லி விடலாம். அவரு காலலெ பூட்ஸலே (boots) இருக்கற அழுகைபாதது, நேத்து கத்திரிக்கா சாமபார் சாப்டே இண்ணு சொல்லி வடுவாரு.

கி. என்னு அத்தான், கப்பி உடரைங்க—இது என்னமா கண்டுபிடிச்ச சைங்க சொல்லுங்க இண்ணு?

ச. மு. இத்தெ மாத்ரம் உனக்கு கத்து கொடுக்கிறே, மத்ததுக கெல்லாம் கேக்காதே—நீராகாரத்லெ உபபெ போட்டு அத்தெ கரையரத்துக்கோசரம் அப்படி ஆட்ர வழக்கம் இருந்ததானா, காபி லோட்டாவெ இப்படி ஆட்டியிருக்கோணும்—சொல்லிவிட்டா சிம்பலலா (simple) தோணும், அது கண்டுபிடிக்கரதுதாம் கஷ்டம்.

ராமன மறுபடியும் வருகிறார்.

ரா. [சிரித்துக்கொண்டே] ஆப்பில்லேப்பா!

கி. அதுக்கு சிரிப்பென்னுடா!—எங்கெயும் தேடிப் பாத்தையா?

ரா. அல்லாம் தேதனைம்பா—ஆப்பில்லேப்பா. [சிரிக்கிறார்]

ச. மு. நான் சொன்னு என்னமோ நம்பமாட்டேனெண்ணையே. இப்பொ அந்த சாவி எங்கே யிருக்குதுண்ணு சர் லாக ஹோல்ஸ் மெதட் (Sir Lock Holes method) னுலெ கண்டுபிடிச்சி சொல்றேம் பார்.

கி. எதோ பாக்கலாம்.

ச மு உம் பெரு விரலெ காட்டு.

[கிருஷ்ணசாமியின் பெரு விரலைப் ப்பதது]

அடெ சபாபதி, கீழே இரங்கிப்போகிற மெத்தைப் படியின மூலையிலே அந்த சாவியிருக்கும்—போய் எடுத்துவா—ஓடு!

[சபாபதி விரைந்து போகிறான்]

கி. என்லு அத்தான் கதெ இது?

ரா. யாப்பா! தங்கே தான் குதுப்பா!

கி. இருந்தா, நீ ஏண்டா எடுத்தாரலே?

ரா. உன் சாவி அங்கே என்னமா உலும், தத்தொத்து அது உன் சாவியல்ல இண்ணு வந்தாத் தேமபா.

[சிரிக்கிறான்]

கி. பத்தத்தி! தத்திராமா! உனக்கு சரியான பேர் வச்சேண்டா. உனக்கு ஒரு ரூபா பைன்! (fine)

சபாபதி மறுபடி வருகிறான்

ச. இந்தாங்க சாவி.

[சபாபதி தாவியைக்கொண்டு வந்து கொடுக்கிறான்.]

ச. மு. பாத்தையாப்பேன்—நம்பமாட்டே நிண்ணையெ?

கி. என்னமோ சமாசாரம் நடந்திருக்குது!

[சாவியைக் கொண்டு டிரங்கைத் திறக்கிறான்.]

வாட் நான் சென்ஸ் (what nonsense) இது என்னமா வந்துது இங்கே!

ச. மு. என்னுப்பென் அது?—ஓ!

[அதிலிருக்கப்பட்ட படிநதுனிகள் கந்தைகள் பழுந்துருபடி, ஆட்பாடு கடடை முதலியவை என் பெல்லாம் வெளியில எடுத்து]

ஏப்பேன்? யாருக்குப் பிரசண்ட் (present) கொடுக்க இந்த ஆஸ்தி யெல்லாம் சேர்த்துவைச்சே? பொங்கல் பண்டிகைக்காக பிரசண்டோ? (present) —நம்ப நாயுதி காருகூட சிரிக்கரா ந பாரு! என்னெ ஏமாத்தப்பாத்தாமல்லவா? இப்பொ யார் ஏமாந்தது?

கி. அத்தான்,— நான் தான் ஏமாந்தேன் — நான் தான் தோத்துப்பூட்டேன், ஒப்புக்கொள். இதைல்லாம்

உங்களுக்கு என்னமா தெரிஞ்சது? எல்லாம் சொல்லிடுங்க.

ச. மு. எல்லாம் சர் லாக் ஹோல்ஸ் அப்பேன்—

கி. அதெல்லாம் ஒதவாது, வாஸ்தவத்தெ சொல்லுங்க—
நீங்கதான் கெலிச்சிங்கோ இண்ணு ஒப்புக்கானே.

ச. மு. அப்படி கேளு—சொல்ரேன்—நெத்து ராத்ரி பூந்த
மல்லி சத்தி தத்துக்கு வந்தையா?—கந்தெ மூட்டையெ
அதுவெ வைசசையா?—

கி. ஒரு வேளே முழிச்சிகிணு இருந்தைங்களா?—இல்லாப்
போன அந்த சதகரத்துப்பாப்பான சொல்லிவுட்டான?

ச. இல்லைங்கோ, அப்பாதான் கண்டு புடிச்சது அதெல்
லாம்—உங்க சாவியெ கூட அப்பாதான் கண்டு புடிச்சி
எடித்துது அங்கெ — நீங்க போட்டுட்டு பூட்டைங்
களாமே—

கி. ஐ சி! (I see!) அது சரிதான்—இந்த மூட்டையெ நான்
கொண்டாந்து ஒளிச்சிவைச்ச எடம உங்களுக்கு
என்னமா தெரிஞ்சது?

ச. அது மாத்திரம் அப்பா கண்டு பிடிக்கலெ—அண்ணி
கண்டுபுடிச்சாங்க.

கி. யாரு?

ச. இதோ பாருங்களே ஒணும்ணு—இதோ எழுதி யிருக்க
ராங்க—

[காகிதத்தை கிருஷ்ணசாமி கையில் கொடுக்கிறான்]

ச. மு. [ஒரு புறமாக] அடடே!—

கி. [அதைப் படித்துப் பார்த்து] ஒ! அப்படியா சமாசாரம்!—
என்னண்ணலும் புருஷன்!— யூ தஸ் டர்ன் தி
டேபிள்ஸ் (you thus turn the tables) ஒ! அத்தான்!—
இதுக்கு தான் ரோஜைங்களெ யெல்லாம் திருப்பிப்
போட்டைங்களொ!—இதுகளுக்கூட அர்த்தம் தெரியலை
யா? நான் உங்களெ ஏமாத்துரத்துக்கு பதிலா, நீங்க
என்ன ஏமாத்தலாம் இண்ணு அந்த இங்கிலீஷ்
இடியம் (English idiom) எழுதி யிருந்தா, உங்களெ
மேஜையை யா திருப்பிப் போடச் சொல்லிச்சி!

[சிரிக்கிறான்]

ச. மு. ஏ!—எனக்கு தெரியாதோ அதெல்லாம்? உனக்கு இப்
படி யெல்லாம் நான் செய்யப்போரேன் இண்ணு ஒரு

ஹிண்ட் (hint) கொடுக்கிறதுக்காக ஐ டர்ன்ட் தி டேபிள்ஸ் (I turned the tables)

- தி. ஏமண்டி! தேனு வஸ்தானண்டி—அவசரங்கா போ வாலா (நானு வர்ரேனுங்க—அவசரமா போவணும்)
- கி. ஏமண்டி அவசரம்?
- தி. கடுபுலொ கைமாதிரி உண்டாதண்டி. (வயத்திலே ஒரு மாதிரியா இருக்குதுங்க)
- ச. மு. அடாம் தொவையிலையும் தேசையையும் சும்மா திண்ணை!—அது செரிககையோ என்னமோ—அந்த ஓடம் வாடர் கொஞ்சம் கொடுப்பேன்—அட்டே! என்னு ஷண்ணையும் காணும் அந்த புட்டியிலே!
- தி. ரெண்டு தினா முலகா பெள்ளுக்கு போலேது, அது மஞ்சி மந்து அனு செப்பிதிரே அனி போஞ்சேஸ்திணண்டி. (ரெண்டு நாளா வெளிக்கு போவலே—அது நல்ல மருந்துண்ணு சொண்ணைங்களே இண்ணு சாப்பிட்டீட்டேன்)
- ச. மு. அதுக்கா இந்த மருந்தெ சாப்பிட்டைங்க!—சரிதான்—இப்பவாறா நான் சொல்லுது கேளண்டி, வீட்டுக்குப் போயி கொஞ்சம் சித்தாமணககெண்ணெ சாப்பிடண்டி.
- தி. வஸ்தானண்டி.
- கி. நாயுடுகாந்! எல்லுண்டுகி மாட்டு பொங்கலிகி வஸ்தாரு கதா? (நானை நண்ணைக்கி மாட்டு பொங்கலுக்கு வர் ரெங்கல்லவா)?
- தி. வஸ்தானு—வஸ்தானு. [விரைந்து போகிறார்.]
- ச. என்னுங்க? தேசெ திண்ணாட்டு கஷ்டப்படராரு. நீங்க இன்னம் எள்ளுண்டெ சாப்பிடாததுக்கு வரச் சொல்ரைங்களே!
- கி. எள்ளுண்டைக் கல்லாடாப்பா!—எல்லுண்டுகி இண்ணு நாளாநண்ணைக்கி இண்ணு அர்த்தம்—அதிருக்கட்டிம்—இந்தாங்க அத்தான்—பந்தயம் போட்ட ரூபா—
[ஒரு ரூபாயைக் கொடுக்கிறார்]
- ச. மு. இந்தாடா சபாபதி ரூபா கேட்டையே.
[ரூபாயைக் கொடுக்கிறார்]
- ச. இந்தாடா தம்பி, நான் தேர்த்துப்போன ரூபாய்
[ரூபாயைக் கொடுக்கிறார்].

- ரா. தாப்பா எனக்கு பைன் (fine) போத்தையெ அந்த ரூபா. [ரூபாயைக் கொடுக்கிறான்]
- கி. சரி! கொடுத்த ரூபா வந்து சேந்துபோச்சி!
- ச. மு. வந்த இடத்துக்கு எல்லாம் போய் சேரவேண்டியது தானேப்பேன்.

இரண்டாம் காட்சி

இடம்—சபாபதி முதலியாருடைய மாமனார் வீட்டின் மேல்மாடிகாலம்—காலி.

சபாபதி முதலியார் உடுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்.
கிருஷ்ணசாமி அருகில் நிற்கிறான்.

- கி. சீக்கிரம் டிரெஸ் (dress) பண்ணிவிடுங்க; அதோ கீழே வர அரம்பிச்சூட்டாங்க. கூடுமானவரைக்கும் நாயினை இல்லெ, நாளைக்கு வாங்க, இண்ணு சொல்லி அனுப்பிச்சூட்டுரேன். அத்தெ சேக்காதே கொந்தரவு பண்ணவங்களை எல்லாம் இங்கெ உங்ககிட்ட அனுப்பிச்சூட்டுரேன், நீங்க பாத்துக்கங்க.
- ச. மு. நீ இண்ணும் பயப்படாதே அப்பேன் ஒவ்வொருத்தருக்கும் என்னமான சூல்லா போட்டனுப்பிச்சூட்டுரேன் பாரு—அதிரக்கட்டிம் எனக்கொரு யோசனை சொல்லு பாக்கலாம்—இந்த நாட்டு புறத்துலெ கூட நானு டிரெஸ் (dress) பண்ணுமாதிரி எல்லாரும் டிரெஸ் (dress) பண்ணாங்க, ஏதாவது புதுமாதிரி சொல்லு பாக்கலாம், நானு காலர் (collar) நெக்கடை, கோட் (neck-tie, coat) எல்லாம் போட்டா, மற்றவங்களும் போடராங்க அப்படியே, நான் ரிஸ்ட்வாச் (wrist watch) போட்டா, மற்றவங்களும் ரிஸ்ட்வாச் போடராங்க; ஏதாவது புதியமாதிரியா யிருக்கணும்—என்னெ பாக்கவங்கல்லாம்—ஓயா! இது யார் இது? பட்டணத்து முதலியாரா இருக்குது—இண்ணு சொல்லணும்.
- கி. அதுக்கொரு யுக்தி சொல்ரேன் கோவிச்சிக்கா தைங்க?
- ச. மு. நான் ஏன் கோவிச்சிக்கரேன்? சொல்லப்பேன்.
- கி. இங்க டிரெஸ் எல்லாம் போட்டுகிணு, தலெ சூட்டையெ மாத்திரம் கயிட்டி வைச்சுடுங்க—

[கதவண்டைப் போய்க்கொண்டே]

தலைக்கு மாத்திரம் ஒரு வைக்க பிரியெ சுத்திகிங்கோ

—அல்லாரும் கேப்பாங்க! யாரு இந்த முதலியா
ரிண்ணு!— [விரைது கீழேபோய்விடுகிறான்.]

ச மு. கிருஷ்ணசாமி சொல்ரது வாஸ்தம் — நம்பொ
அந்த கேள்வி கேட்டிருக்கக் கூடாது.
[முகத்தைக் கண்ணாடியில்பாத்து]

பொட்டு இடலெ—அடெ சபாபதி! எங்கேடா சாந்து?
சபாபதி வருகிறான்.

ச. இதோப்பா.

ச. மு. எத்தனி நாழிடா இத்தெ கொண்டார?

ச. இல்லெப்பா. நான் திரெஸ் (dress) போட்டுகினு
இருந் தேம்பா.

ச. மு. ஒ! ரைட் (oh! right) சரிதான்—நான் பொங்கலுக்கு
புதுசா தைச்சி கொடுத்த தாடா இது?

ச. ஆமாம்பா—அசாம் சொல்ல வங்கேம்பா நானு ஆப்
பவே சொன்னேப்பா அங்க துலுக்க கையக்
காரனுக்கு ஹல்லடம் கான் தைக்க தெரியும் கோட்
டுத் தைக்க தெரியாகிண்ணு.

ச. மு. ஏண்டா, சரியா தானெ தைச்சி இருக்கரான்.

ச. என்னை கைச்சாம்பா அவன்!—அல்லாம் தப்பா
வைச்சிருக்கான்—இகொ பாரப்பா!—மேலெ ஒரு
துவாரம் அதிகமா வைச்சான்—இங்க பக்கம் கீழே
ஒரு பொத்தான் அதிகமா வைச்சான்!

ச. மு. போடா டன்ஸ் (dunce) பொத்தாசெ தப்பா போட்
ட்டு அவர்பேர்லெ சொல்லரையா? பொத்தாசெ
அவுத்து சரியா போடு (சரியாகப் போட்டு காண்டிக்கிறார்)
இத்தெ சரியா போட பொழுசு இல்லாதெ
வாயெப்பாரு!

ச. ஆமாம்பா!—நீ சொன்னது சர்தாம்பா—ஒனக்கு
கூட கொஞ்சம் புத்தி யிருக்குதப்பா!

ச. மு. ஏண்டா! அதனப்பிரசங்கி! ஒதே கிதே கேக்குதா
என்னு?

ச. ஏ! நீ ஒகச்சா நானு பட்டுகிறேன். இதுக்கேம்பா
கோவிச்சிக்கரையே!

ச. மு. சரிதான்— யாரோ வர்ராப்போலெ இருக்குது—
வர்ரவங்களெ யெல்லாம் வேடிக்கெ பண்ணி அனுப்

பிச சூடணும--பததிரமா யிரு, சிரிகக கிரிக்க போரெ!

தினகரசாயி நாயுடு படி வழியாக வருகிறா.

ச. | வண்டி! வண்டி!

ச. மு என்னுதுடா அது வண்டி?

ச. நாயுடு வர்ராரு அப்பா, அதுககு சொன்னேன்.

ச. மு. அதுககு வண்டி என்னு?

ச. நீ சொன்னையேப்பா, அல்லாத்துககும் டி சேத்தா தெலுங்கா பூநிம் இண்ணு—போ ஜுண்ரதுககு பொண்டி—ஊம—

ச மு. வா இண்ரத்துககு வண்டியோ?—முட்டாள!—ரண்டி நாயுடுகாரு உக்காரண்டி—என்னு—சமாசாரண்டி?

தி. ஏயிலேதுபொங்கலிக்கிஷ்தினி (ஒன றுயில்லைபொங்கலுக்காக வந்தேன்.)

ச. நாயுடுகாரு, இண்ணைக்கி பொங்கல பண்ணலைங்க—இட்டலிதான் பண்ணுங்க காலமே.

ச. மு. அடெ மடையா! ஒண்ணும தெரியாப்போன குறுக்கெ பேசாதே, பொங்கலுக்காக என்னெ பார்த்துட்டுப்போக வந்திருக்காராரு இண்ணு!—நாயுடு காரு, அவன் சொலரதெத கவனிக்காதண்டி.

தி. லேதண்டி—கிந்த ஒஸ்தினி, கிருஷ்ணசாயி மொதலாரு, பைன் கூர்சண்டி, அவதல ஒஸ்தானு அனி செப்பினு—அதா ஒஸ்தினி (கீழே வந்தேன், கிருஷ்ணசாயி மொதலியார் மேலெ உக்காருங்க, அப்பறம் வர்ரேன் இண்ணு சொன்னு, அதாம வந்தேன்.)

ச. மு. சரிதாண்டி—உக்காரண்டி—அதிருக்கட்டும். இதேயி நாயுடுகாரு கோட்டெ (00x) திருப்பி போட்டுக்கொண்டி?

தி. லேதண்டி.—ஆ குட்ரபுவாடு திப்பிகுட்டிசினு—தானி கோசரம் திப்பி வேசு கொண்டினி, (இல்லைங்கோ—அந்த தையக்காரன் துணியெ திருப்பி தச்சிஉட்டான்—அதுக கோசரம் திருப்பி போட்டுக்கொண்டி.)

ச. மு. ஐ சி! (I see!) அதுவும் ஒரு ஒரிஜினல் ஐடியா (origin alidea) தான்—நாயுடுகாரு என்சுகொரு யோசனை தோணுது—இப்புடியார்கூ ஓஸ்த்தே, அப்போ நானு எது கேட்டாலும் லேதண்டி அனி சொல்லிடண்டி.

தி. அடலனே.

ச. மு. கையிலே ஒரு லெகக (கணககு) புஸ்தகம் இருக்க ராப் போலெ ஈ புத்தகம் வைச்சிகண்டி.

[ஒரு புஸ்தகத்தைக் கொடுக்கிறுன]

ச. 'அப்பாப்பா! யாரோ ஒரு பெரிய தொப்பெ வரு தப்பா.

பெல்லியப்ப கவுண்டன் வருகிறுன.

ச. மு. யாரையா அது?

பெ. நான் தான் பெல்லியப்ப கவுண்டன்.

ச. மு. உங்க பேரு நீங்க சொல்லாமலே தெரியுது—என்னு சமாசாரம்?

பெ. ஒண்ணும் விசேஷமில்லெ—சும்மா பாத்துவுட்டு போகலாயிண்ணு வந்தேன.

ச. மு. என்னையா?

பெ. ஆமாம்.

ச. மு. வேறெண்ணு மில்லையே?

பெ. வேறெண்ணு மில்லெ.

ச. மு. ஆஓ—நண்ணுப் பாத்துட்டுப் போங்க—

[எழுந்திருந்து திரும்புகிறுன்]

நண்ணு பாத்தாச்சா—போய் வாங்க—

பெ. ஊம்—மாமா ஊர்லெ இல்லையோ?—நானுக்கு வரு வரங்களா?

ச. மு. ஏன் ஐயா? நான் அப்பவே கேட்டனே— வேறெண்ணு மில்லெண்ணு சொல்லிவிட்டு, இப்பொ இந்த கேள்விங் கல்லாம் கேக்கரைங்களே? எங்கிட்ட யாரும் பொய்பேசக்கூடாது, அப்புறம் எனக்கு கோபம் வரும்; போய் வாங்க,

பெ. ஊம்—வரீரெனுங்க. (போகிருன)

ச ஏம்பா? அவரெ மாத்திரம பொய் பேசக கூடா திண்ணையே—நீ மாததிரம் பொய் பேசலாமோப்பா?

ச. மு. நானு எங்கெடா பேசனேன்?

ச. அவர் பேரு சொலரத்துக்கு முன்னயே தெரியும் னையே?

ச. மு. ஆமாம்—தொப்பைய பாசுகும்போதே தெரிஞ்சி கினேன்—முட்டாள! பெலலி இண்ணு எனடா அர்த்தம தெரியுமா?—தொப்பைக்கி இங்கிலீஷ் சொல்லு பாசுகலாம்?

ச. பெலலி இண்ணு தொப்பையா?—அப்பாப்பா! இன் னொர்த்தா வர்ராரு அப்பா—

குபயையா வருகிறா.

கு. மஹாப் பிரபு, [உட்காநது பாடுகிறார்.]

ச. மு. ஐயோ பாவம்! ஐயா,—கொஞ்ச நிதானிச்சுகிங்க— சமா தானம் பண்ணுகிங்க—மனசெ தைர்யம் பண்ணுகிங்க—போதும—கொஞ்சம் நிறுத்துங்க—

[குபயையா பாடடை நிறுத்துகிறார்.]

எதுவாயிருந்தாலும் பொறுத்துக்கணும் — நீங்க கேட்ட தில்லையா? “பொறுமை எருமையினும் பெரிது” இண்ணு—ஊம், உங்க பேர் என்ன?

ச. கந்தையர் அப்பா, இவர் பேரு.

ச. மு. அடே அதனப் பிரசங்கி வாயெ மூடு!

கு. எம் பேர் குப்பையர்.

ச. மு. ஓ! இருக்கட்டும், இத்தனி நாழி ஏன் அழுதைங்க?

கு. நான் எங்கெ அழுதேன்? —கொஞ்சம் பாடனேன்.

ச. மு. ஓ! ஐ சி (O I see) பாட்டா அது?—சரிதான்—என்ன விசேஷம்?

கு. சங்கிராந்திககு வந்து ஏதாவது பாடனா—பெரியமொதி லியாரு ரெண்டனா கொடுக்கிற வழக்கம்—அவர் இல் லெண்ணுங்க—உங்ககிட்ட கொஞ்சம்பாடி ஏதாவது

வாங்கிக் கிணு போவணும்ணு வந்தே—கொஞ்சம கேக
கணும்— [பாட ஆரம்பிக்கிறா,]

ச. மு. ஐ ஐயா! நிறுத்துங்க! நிறுத்துங்க!—நான் சொல
ரத்தெ கேளுங்க, பாடரத்துக்கு மாமா உங்களுக்கு
என்னு கொடுக்கர வழக்கம்?

கு. ரெண்டணு கொடுப்பாருங்க.

ச. மு. இப்பொ பேசாதே பேயி நாளைக்கு வாங்க—பாடா
தே இருக்கிறத்துக்கு, மாமா கிட்ட சொல்லி நாலணு
கொடுக்கச சொலரேன.

கு. உத்தரவு. [போகிறா.]

ச. மு. ஏண்டா சபாபதி? என்னு பிராமணரெ அப்படி திட
டனையே?

ச. நான் திட்டலேப்பா! கந்தெ கட்டிகிணு இருந்தாரே
அத்தெ தொட்டு கந்தையா இண்ணு பேரு இருக்கும்
இண்ணு நெனைச்சிக்கினேம்பா.

கிருஷ்ணசாமி அழிதலிங்க ஜோஸ்யரை அழைத்துக் கொண்டு
வருகிறான்.

கி. அத்தான்—இவரே உங்களுக்கு தெரியாதே?—இவர்
தான் இந்த ஊர் ஜோஸ்யா, உங்களுக்கு ஜோஸ்யம்
சொல்லணும் இண்ணு ரொம்ப இஷ்டமாயிருக்கு
தாம், அழைச்சிக்கிணு வந்தேன—நீங்க பேசிக்கங்க
—நான் வாரேன— [போகிறான்]

அ. மொதலியாரவாளே ரொம்ப நாளா பாககணும்
இணர் அபேட்சை, இண்ணைக்கி கிடைச்சது நல்ல
நாள், மாட்டுப் பொங்கல—[முடையை பின பக்கமாக வைத்து
விட்டு உட்காருகிறா.]

ச. மு. சந்தோஷம்.

அ. தங்கள் ஜாதகம் இருக்கோ இங்கே?

ச. மு. எங்கள் தகப்பனர் அநேகம் பேர் ஜோஸ்யருங்க
வந்து ஜாதகத்துக்காக தொந்திரவு பண்ராங்க
இண்ணு அத்தெ யெல்லாம் கிழிச்சி போட்டார்;
இருந்தாதானே கேப்பாங்க?

அ. பரவாயில்லை —கை ரேகையே பார்த்து நான் சொல்லி விடுவேன், கொஞ்சம் வலக்கையைக் காட்டணும்—[சபாபதி முதலியாரின் கையைப் பார்க்கிறார்]

ச. ஏம்பா? நீ பெரு விரலெ பாத்து என்னமோ சொல்ரையே அந்த மாதிரிதான் இவரும் சொல்லுவாரோ?

ச. மு. அடெ சத் பேசாதே!

அ. உங்களுக்கு வயசு இப்போ—இருபத்தொண்ணூறு துங்க—உங்க தகப்பனர் போன வருஷம் காலமாய் விட்டார்—அவருக்கு அப்பொ வயசு அறுபத்தாறு, உங்களுக்கு சம்பிரகளில்லை—கூடப் பிறந்தது ஒரு சகோதரிதான்—சரிதானாங்களா?

ச. மு. ரொம்ப சரி!

ச. ஏம்பா, இகாணம் ஜோஸ்யம்?— இதைல்லாம் நானு கூட சொல்லி விடுவேனே?

ச. மு. அடே அதனப்பிரசங்கி! நீ ஐதே போ! குறுக்கே குறுக்கே பேசுகிணு—

[சபாபதி போசர்பொழுது மொல்ல ஜோஸ்யம் மடவையாக் காங்கிக்கொண்டு போய் விடுகிறான்.]

ஜோஸ்யமோ, அவன் சொன்னதும் ஒரு விசத்திலே வாஸ்கவாம் காணங்க, இனி மேலே நடக்கப்போகிற சமாசாரத்தை சொல்லுங்க பாக்கலாம்.

அ. [மறுபடியும் கையைப் பார்க்கு] உங்களுக்கு கொஞ்ச காலத்திலே பெரிய பட்டப்பேர் ஈடைச்சுக்கப்போகுது—நாலு பிள்ளை—நாலு பெண்—பிரச்சுக்கப் போகுது மஹத்தான ஜஸ்வர்யம் வரப்போகுது—

ச. மு. சர்தான்—மற்ற ஜோஸ்யருங்களை போலேதான் இருக்கரைங்க நீங்களுர்—இப்பொ நான் ஒரு விஷயத்துலே ஜோஸ்யம் கேக்கரே, அத்தெ சொல்லுங்க பார்க்கலாம்.

அ. கேளுங்க.

ச. மு. இப்போ—நீங்க—இங்கே இண்ணைக்கி வந்தத்துக்கு என்ன தட்சிணை கொடுக்கப்போரேன்? அத்தெ மாதிரம் சொல்லி விடுங்க.

- அ. [ஒரு புறமாய்] ஏது மொதலியார் கேவலையே!—இப்படி சொல்லிப் பாக்கலாம்-மொசலியார் அவாள். இண்ணைக்கி எனககு ஒண்ணும் கொடுக்கிறதில்லெ இண்ணு நினைச்சிண்டிருக்கிறீர்கள்
- ச. மு. ரொம்ப ரைட் (right) மற்ற சமாசாரம் எனக்குத் தெரியாதது, இது மாத்திரம் ஜோஸ்யம் சரியா சொல்லிடைங்க—மெத்த சரி, அப்பொ—உத்தரவு வாங்கிக்கலாமே—அடெ சபாபதி!
- ச. [கீழிருந்து] ஏம்பா!
- ச. மு. தாம்பூலம் கொண்டாடா.
- அ. மொதலியாரவர்களுக்கல்லவா — நான் இருக்கிறது பக்கத்து கிராமம்—போக வண்டி சத்தமாவது—கொடுத்தா—
- ச. மு. அடடா! பாத்கைங்களா! அத்தெ இப்பொ கேக்கலாமா? ஒரு வேளெ நாணு கொடுத்தேன், அந்த ஜோஸ்யம் தப்பா போகும்—அப்புறம் உங்க ஜோஸ்யத்தெ யாரும் நம்பமாட்டாங்க — அத்தொட்டு உங்க ஜோஸ்யத்தெ ரூபிக்கிரத்துக்காவது—சும்மா பூடுங்க.
- சபாபதி தாம்பூலம் கொண்டு வருகிறான்.
- ச. மு. [தாம்பூலம் கொடுத்து] வாங்க.
- அ. [மூட்டையைத் தேடிப் பார்க்குக் காணாது] என் மூட்டை ஒண்ணு வைச்சிருந்தேன்—இங்கே வைச்ச கவனமாயிருக்குது—
- ச. மு. அடே, அவரு மூட்டையெ காணாமம், தேடிப்பார்த்து எடுத்து கொடுத்தனுப்பு.
- ச. நான் என்னுத்துக்கப்பா தேடாதது? அவர்தான் ஜோஸ்யராச்சுதே - ஜோஸ்யத்திலே பாத்து கண்டுபிடிக்கச் சொல்லப்பா.
- [கண்ணால் மறைவாக சைகை செய்கிறான்]
- ச. மு. குவைட் ரைட்! (quite right) அவன் சொல்ரதும் சரி தானுங்களே! உங்களுக்கென்னை சஷ்டம்? மூட்டை எங்கேயிருக்குது இண்ணு ஜோஸ்யம் பாருங்களேன் உடனே.

அ. அதெப்படி முடியுங்க —கொஞ்சம்—தயவு பண்ணணும் —

ச. மு. இவ்வளவு தானா உங்க ஜோஸ்யம் ?

அ. மொகலியாரவாள்—அப்படி சொல்லிவிடக் கூடாது —ஏழெப் பிராம்மணன்—ஏதோ வயத்துப் பிழைப்புக்காக—இப்படி—

ச மு. அக்கெ முன்னையே சொல்ரதுகானே. இந்த ஜோஸ்யம் எல்லாம் என்னயா ? அடெ சபாபதி, அவர் மூட்டையெ அவர் கிட்ட கொடுத்தனுப்பிச்சூடு--போங்க (சபாபதி அமிதலிங்க ஜோரியரை அழைத்துக்கொண்டு போகிறான்)

சிதம்பரத்து அடிகள் ரெலல வருகிறார்

சி. சிவ சிதம்பரம் !

ச. மு. இங்கிலீஷ் சென்னப்பட்டணம் !

(Paper படிக்கிறார்)

சி. [கொஞ்சம் பொறுத்து] உம்—உம் ! [உணக்கிறார்.]
[சபாபதி முகவியார் தானும் கணக்கிறார்.]

மொகலியாரவாள் !

ச. மு. என்ன சமாசாரம் ?

சி. சிகம்பரத்திலிருந்து வந்திருக்கிறேன் இண்ணு தெரிவிச்சேன்.

ச. மு. அதுக்கு நான் அப்பவே சென்னப்பட்டணத்திலிருந்து வந்திருக்கிறேன் இண்ணு பதில் தெரிவிச்சுட்டேனே ?

சி. ராமேஸ்வரம் யாத்திரை போகலாமண்ணு இருக்கிறேன்.

ச. மு. அது நல்ல யோசனெ—போய் வரலாம் உடனே—

சி. அதுக்கேதாவது—இங்கே — கொஞ்சம்வழி காட்டணும்.

சபாபதி மறுபடி வருகிறான்

ச. மு. அதுக்கென்னா தடை ?—அடெ சபாபதி, வழியிலே சூறுக்கே நில்லாதே—ஒதுங்கு. இந்த படி வழியா கீழே போகணங்கண்ணா, தெருவிலே கொண்டுபோய் விடும்—அங்கிருந்து தெற்குபக்கமா நோக்கி போனா, ராமேஸ்வரம் போகது வழி.

சி. ஊம்—நானா வர்ரேனுங்க.

ச. மு. சந்தோஷமா. [சிதம்பரத்து அடிகள் வேகமாய்ப் போகிறார்.]

தி. ஹா ! ஹா !! ஹா !!! [சிரிக்கிறார்.]

ச. மு ஏய் நாயுடுகாரு—ஏய் சிரிக்கரைங்க?

தி. பெத்த பொட்டவேசுகொனி ஒச்சினாடெ ஒகடு அதி தலுசு கொண்டே நவ்வு ஒஸ்தாதண்டி. (பெரிய தொப்பை போட்டுக்கொண்டு வந்தானே ஒருத்தன், அதை நினைத்துக்கொண்டால் சிரிப்பு வருதுங்க)

ச மு. அத்தையா இப்பொ நினைச்சிக்கினைங்க? உங்க ஊட்டுக்குப் போயல்லவோ நினைச்சிவைங்க இண்ணு பாத்தேன்?

ச. அட்டா! என்னயா அது? உங்க சிரிப்புலே இங்கி புட்டியெ ஊத்திவிட்டைங்களே?

தி. [மெதுவாய்] செப்ப ஒத்து! செப்ப ஒத்து! (சொல்லவேண்டாம்) [தன் கைக்குடையால் மேஜையின்மீது விழுந்த இங்கியைத் துடைத்துவிட்டு, தன் ஜேசிகுள் கைக்குடையைப் போட்டுக் கொள்கிறார்]

வெற்றிவேற் கவிராயர் வருகிறார்

வெ. மொதலியார் அவாள், கேஷமம் தானே?

ச. மு. கேஷமம்.

வெ. பொங்கல் பொங்கிச்சுங்களா?

ச. மு. பொங்கிச்சி—தாங்கள் யாரோ தெரியலே.

வெ. என் பெயர் வெற்றிவேற் கவிராயர்—

ச. மு. ஓ ஐ சீ! (Oh! I see) வெட்டிவேர் வியாபாரம் செய்ய ராப்போலெ யிருக்குது?

வெ. இல்லைங்க! என் பெயர் வெற்றிவேல்.— வெற்றிவேல்— வெட்டிவேர் அல்ல. நான் ஒரு கவிராயர்.

ச. மு. நீங்க கவிங்களெ யெல்லாம் ராயரதோ?—யார் அதை கட்டரது?

வெ. நானே கட்டுவேணுங்க—உங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்று வெகுநாள் ஆவல், பெரிய மனுஷாள் வீட்டில் அதிக காவல்—தங்கள் கையிலிருப்பது யாதோ ஓர் நாவல்—

ச. மு. தாங்கள் வந்த விசேஷம் என்ன?

வெ. நான் பிறந்து வளர்ந்தது தில்லை, பிறகு கடந்து வந்தேன் அதன் எல்லை, தற்காலமிருப்பது திருமுல்லை, பஞ்சகாலத்தின் அங்கே சாவிக்கொல்லை, நெடுநாளாயது கண்டு நெல்லை, கடப்பது கடினம் ஓர் அல்லை, மனையாள் கொடுக்கிறாள் வெகு மல்லை,

பிள்ளைகள் இளிககின்றன பல்லை: தாங்கள் ஏற்க வேண்டும் என சொல்லீ.

ச. மு. நீங்கள் கொடுப்பது வெகு தொல்லை, நான் கொடுப்பது ஒன்று யில்லை.

வெ. அட்டா! மொதலியார் அவாள் தமிழ் ரொம்ப படிச்சிருக்கராப்போலெ யிருக்காதே!

ச. மு. இல்லெ: கொஞ்சம் படிச்சுகிணு வர்றேன்.

வெ. சந்தோஷம், தற்காலம் ஏதாவது நூலாராய்ச்சியுண்டோ?

ச. மு. உண்டு.—இப்பொ ஆத்திசூடி ஆராய்ச்சி பண்ணி வர்றேன்.

வெ. ஆத்திசூடியா?—அதுலே அவ்வளவாக ஒன்று மில்லையே?

ச. மு. அப்படி சொல்லி விடாதைங்க—அதுலெ ரொம்ப விஷயங்களிருக்கின்றன—பாருங்க—இப்பொ நாம் பொ ஆடரமெ சீட்டு—அது வெள்ளைக்காருங்கதான் உண்டு பண்ணது—பிரான்சு (France) தேசத்தில் உண்டானது முதல முதல—இண்ணு சொல்லராங்க. நமம தேசத்திலே அவவையார் காலத்துலெ கூட அது இருந்தது இண்ணு ஆத்திசூடியிலே ரூபிக்கலாம் நம்போ

வெ. எப்படி? எப்படி?

ச. மு. “நன்மை கடைப்பிடி?”, இண்ணு ஆத்திசூடியிலே சொல்லி யிருக்கது—கடைசி பிடி ரொம்ப நல்லது இண்ணு, அதாவது இப்பொ, மரியன்ஸ் (Mariens) ப்சிக் (Bezique) முதலிய ஆட்டங்களுக்கு கடைசி பிடிக்கி பத்து. அந்த காலத்துலெ இந்த ஆட்டங்கள் எல்லாம் இருந்தத் தொட்டுதான் நன்மைகடைப்பிடி இண்ணு அவ்வையார் எழுதி யிருக்கணும்.

வெ. அதற்கு—நன்மை கடைப்பிடி இன்றதற்கு—வேறெ அர்த்தம் சொல்லுகிறார்களே.

ச. மு. அதெல்லாம் தப்பு—அது கூட தெரியும் எனக்கு, கடையிலே விற்கும்படியான பொடி நல்லது என்று சொலராங்களே அத்தெ சொல்லாங்க நீங்க, அது தப்பு—அவ்வையாராவது பொடி போடுமபடியா சொல்லுவாங்களா? அது தப்பு. நீங்க நாளைக்கு வந்தாடுங்க—இண்ணைக்கு மாமா இல்லெ—

வெ. இப்பொ, ஏதாவது—கொஞ்சம்—

ச. பாருங்க—நான் பொய் பேசரதில்லெ இண்ணு ஒரு ஏற்பாடு பண்ணிகினு இருக்கரேன், இப்பொ என்ன மாவது உங்களுக்கு கொடுத்தா — முன்னெ நான் கொடுப்பது ஒன்றுமில்லை—இண்ணு சொன்னது பொய்யா பூடும—அது தப்பு, சமஸ்கிரதத்லே சொல்லி யிருக்குது பாருங்க — யதார்த்தவாதி போஜன விரோதி இண்ணு—

வெ. சம்ஸ்கிரதம் கூட படிச்சிருக்கராப்போலெ இருக்குது.

ச. மு கொஞ்சம் பரிஸுனம் உண்டு—சபாபதி, இவருக்கு தாம்பூலம் கொடுத்தனுப்பு.

வெ. என்னுங்க என் செருப்பைக காணோமே!—புது செருப்புங்க.

ச. மு என்ன ஐயா, கவிராயர்களுக்குச் செருப்புகள் தானு குறை? கற்றோர்க்குச் சென்ற விடமெல்லாம் செருப்பு, என்று பாடி யிருக்கராங்களை. எங்கே போனாலும் உங்களுக்கு கிடைக்குது.

வெ. அதோ! கீழே நாய்குட்டி தூக்கிக்கொண்டு போகு துங்கள்—நான் வருகிறேன். [போகிறா.]

ச. மு. நாயுடுகாரு—எனலு செய்யரைங்கண்டி?— என்னுடா, தூங்காரா எனலு?

ச. ஆமாம்பா.

ச. மு. அடெ சபாபதி அவர் தலைகுட்டையெ அப்படியே அந்த நாற்காலியில கயத்தாலை புடிச்சி கடடிவிடு —வேடிக்கெ பார்க்கலாம் [சபாபதி அப்படியே செய்கிறான்.]

கிருஷ்ணசாமி விரைவாக வருகிறான்.

கி. அத்தான்! அதான்! இதுவரையில வந்தவங்களை யெல்லாம் ஏமாததனது பெரிசல்ல—அதோ எங்க வயித்தியர் வாராரு மொள்ள—பெரிய தொணு தொணுப்பு! என்னுசொன்னாலும் போகாது: அவரே ஏமாததனதான் உங்களுக்கு கிரெடிட். (credit.)

ச. மு. ஆஹ—நான் ஒரு யுகதி சொல்ரேன கேளு, என் றோடெ பேசனது இல்லெ அவரு, அவர்கிட்ட நான் பெரிய செவிடு இண்ணு சொல்லி அனுப்பு சொல் ரேன்.

கி. ஆவட்டும்! ஆவட்டும்! அதோ கீழே வந்துகிணு இருக்கிறார். [கீழே போகிறான்.]

ச. மு அடெ சபாபதி நான் என்னு சொன்னாலும் சீரிகக கிரிகக போரே! பத்ரம்.

ச. இல்லேப்பா.

வைத்தியர் குப்புசாமி முதலியாரா வருகிறார்

கு. [உரக்க] மாப்பிள்ளை—கேஷாம் தானா?

ச. ஐயாவுக்கு காது கொஞ்சம கேக்காது, உரக்க பேசுங்க

கு. இன்னமா உரக்க பேசணும்?—[உரக்க] கேஷம்ந்தானா?

ச மு. ரெண்டு நாளைக்கு முன்னே தான் வந்தேன்

ச நான் சொன்னனுங்களை— இன்னும் கொஞ்ச உரக்க பேசணும் நீங்க.

கு சரி! என் தொண்டெ கிழிஞ்சிதாம போவும்— [மிகவும் உரக்க] சவுக்கியம் தானுங்களா?

ச மு மாமாவா?—ஊர்லெ இல்லெ

கு. இதென்னடாப்பா கஷ்டம்! அதிர் வேட்டு போட்டா என்ன பொசையரது இண்ணு கேப்பார் போலெ இருக்குதே?— [காதருகில் போய மிஷும் உரக்க] கேசு குதுங்களா?

ச மு. ஊம்! [தலையசைக்கிறார்]

கு [காதருகில் உரக்க] வழக்கமா—வருஷா வருஷம்— இண்ணைக்கி—உங்க மாமாவெ வந்து கண்டுகிணு போரது—அவர் மாமூலா கொடுக்கிற வழக்கம்— அவரு ஊர்லெ இல்லையாம்—கமாரியெ கேட்டேன்—உங்களை போயி பாக்கச் சொன்னா—பொங்கல் அல்லா? கேக்குதுங்களா?

ச. மு. பொங்கல்? பொங்கல்?

கு. அப்பா!—ஆமாம், பொங்கல் அல்லா?

ச மு நேத்து பொங்கல்லெ முந்திரி பருப்பெல்லாம் எடுத்தாட்டுதான் சாப்பிட்டேன்—அது பித்தவாய்வு இண்ணு சொல்ராங்களே—

கு. வெடிஞ்சுது போ!—என் தொண்டை யெல்லாம் போச்சு—ஏண்டாப்பா நீயாவது சொல்லேன்!

[சபாபதி கையால சைகை செய்கிறான்]

ச. மு. கீழே போய், பொங்கல் ஆயிருந்தா சாப்பிடச் சொல்லு.

கு. தலைவிதி! [தலையில் அடித்துக் கொள்ளுகிறா.]
அடே அப்பா, உனக்கு சரியா சைகை காட்டத் தெரியலே—நான் காட்டிப் பார்க்கிறேன்,

[சைகை செய்கிறா அதற்கு பதிலாக சபாபதி முதலியா மூன்று விரலாலசைகை காட்டுகிறா.]

ச. மு. என்னு ஐயா, நாயுடு—என்னு சொல்ராரு?—எனக்கா புத்தியா யிலலெ?

தி. லேதண்டி.

கு. என்ன இழவாயிருக்குது!— உனக்காவது அர்த்தமாகுதா, எனனமோ மூன்று விரலைக் காட்டுகிறாரே—மூன்று ரூபாயா கொடுக்கச்சொல்ராரு எனக்கு?

ச. [சபாபதி முதலியாரிடம் சைகை செய்ய மறுபடியும் அவா பதிலாக மூன்று விரலால சைகை செய்கிறா.] மூணு வர்ஷமா இந்த மாதிரி செவிடா யிருக்குது இண்ணு உங்க கிட்ட சொல்லச் செலரார்—

கு. சரிதான்! இந்த சனியனே கட்டிகினு அழரத்தோடே, வேறே எங்கேயாவது நாலு ஓடு போயி பார்க்கலாம்—நான் வாரேன்.

[புறப்படுகிறா]

ச. ஏய்யா! வயித்யரே! என்னு எங்க எஜமானெ சநிகினிண்ணு திட்டரைங்க—அவங்க மாமா வரட்டும் நாளைக்கு, நீங்க திட்டனத்தெ சொல்ரேன். ஆவட்டும் ஆவட்டும்.

கு. அடடெ! இங்கெ வாடாப்பா! நான் என்னமோ வாய் தவறி சொல்லிவிட்டேன—அதெ யெல்லாம் பெரியவர் கிட்ட சொல்லாதே—இங்கே வா சொல்ரேன்—ஒரு ரகஸ்யம். [அவனை அழைத்துக் கொண்டு கீழே போகிறார்.]

ச. மு. ஏமையா? நாயுடுகாரு, எனக்கு புத்தியில்லையா இண்ணு கேட்டா கூடவா, லேதண்டி இண்ணு சொல்லச் சொன்னேண்டி?

தி. தேவதண்டி.

சபாபதி சிரித்துக்கொண்டே வருகிறான்.

ச. அந்த வயித்தியர் கிட்ட இருந்து நாலணை தபாய்ச்சிக் கிண வந்தாட்டேட்பார் உன்னே செவிடு இண்ணு திட்டி னாரு, அத்தெ மாமா கிட்ட சொல்லிவிடுவேன் இண்ணே வாணாம் இண்ணு—நாலணை கொடுத்தாரு.

ச. மு. அடெ சத்! அத்தெ திருப்பிக் கொடுத்தாடணும் நாளைக்கி—பாவம்.

கிருஷ்ணசாமி ஒரு குடு குடுப்புக்காரனுடன் வருகிறான்.

கி. அத்தான், மத்தவங்கல்லாம் பூட்டாங்க, இவன் ஒர்த் தான் தான் போகமாட்டேன் இண்ணு ரொம்ப தொந்தரவு பண்ணா, இவனுக்கு நீங்கதான் ஏதாவது வழி பண்ணணும்.

குடு. மஹாப்பிரபு!— நல்ல நாளாச்சே — இண்ணைக்கு இல்லெ இண்ணு சொல்லலாமா! குடுகுடு குடுகுடு— குடுப் குடுப்! ஐயாவுக்கு செயமுண்டாகணும்—பெரிய உத்தியோக மாவணும்!—சகல பாக்யமுண்டாகணும் புள்ளெகுட்டிங்க பொறககணும்—எதிரிங்கல்லாம் ஐயோ இண்ணு பூடணும்! குடுகுடு—குடுகுடு! குடுப்!—

ச. மு. அடெ, எல்லாம் சொல்லியாச்சா இன்னும் என்ன மாலை இருக்குதா?

குடு. குடுகு குடு குடுப்! குடுப்! மலையாள பகவதி—திரிவேலாக மாதா!— திரிபுவனேஸ்வரி!— தயவுனாலே— நல்ல மழை பெய்யப் போவுது! உடனே விவசாயம் விளையப்போவுது—சகல சம்பத் உண்டாசப் போவுது—

ச. மு. ஏ! நிறுத்து—மழை போய் போவுது இண்ணையே— மழையும் காணோம ஒண்ணையும் காணோமே?

குடு. சீக்கிரம் பேயுங்க—பகவதி வாக்கு—பொய்யாவா துங்க—

ச. மு. அப்பொ—நான் சொல்ரபடி கேளு—எனக்கு பெரிய ஐஸ்வர்யம் வரப்போகுது இண்ணையே—அது வந்த பிற்பாடு வா—உனக்கு வெகுமதி தாரேன்.

குடு. மஹாப்பிரபு—நல்ல நாளாச்சே!— மாட்டுப் பொங்கலாச்சே!—இண்ணைக்கு, இல்லெ இண்ணு பேச்சி வரக்

கூடாதே! அந்த வாக்கு இண்ணக்கி—வரக்கூடாது—
ஏதாவது ஒரு அம்பத்துண்டு கீஞ்ச துணியும்—ஒருதம்
பிடியாவது—தங்கக் கையாலெ கொடுத்தனுப்பணும்.

ச. மு. சபாபதி, இங்கே வா.

[அவன் காதில் ஏதோ ரகச்யமாகச் சொல்
லுகிறார், சபாபதி கீழி போகிறான்.]

அடெ! குடுகுடுப்! இப்பொ நீ கேட்டபடியே கொடுக்
கிறேன் அதுக்கு மேலே ஒரு வார்த்தையாவது
பேசினையோ, உனக்கு அப்புறம் கல்தாதான்.

குடு. சித்தம்—மஹாப்பிரபு—

சபாபதி மறுபடி வருகிறான்.

ச. இந்தா—[நாலு வீரளவ ஒரு கிழிந்த துண்டும், ஒரு தர்படியும்
அவனிடம் கொடுக்கிறான். மற்றெல்லோரும்
நகைக்கிறார்கள்.]

குடு. மஹாப்பிரபு—தாங்க—ஷஷி புத்திரர்—இப்படி
செய்யலாமா?—நல்ல மரியாதே செய்யாப் போல—
இந்த இடம் உட்டு—போகமாட்டேனுங்க.

ச. மு. ஆன சபாபதி—நீ மேல் மெத்தைக்குப்போடா.

[சபாபதி அப்படியே செய்கிறான்.]

அடே குடுகுடுப்!—இந்தா, அந்த குடுகுடுப்பெ என்
கையிலே கொடு.

குடு. மஹாப்பிரபு—இந்தாங்க.

ச. மு. [அதை வாங்கி அடித்து] குடுகுடுப்—இப்பொ நீ உடனே
போகாப்போல—குளோப காரி!—குண்டா கரணி!
—டமாரபாபி—டமரக கம்பி!—தயவினாலே—உஉ
தலை மேலே—மழை பேயப்போவது!—பேயுது!
பேயுது! பேயுது பாரு! [சபாபதி மெத்தையிலிருந்து ஒருசொம்புத்
தண்ணீரை குடுகுடுப்புக்காரன் தலையில்
கொட்டுகிறான்.]

குடு. அர்ரெ!—இது என்னாங்க!—என் தலைகுட்டை யெல்
லாம்—பாழாப் போச்சே!

ச. மு. நான் அப்பவே சொன்னேனே கேட்டையா? இப்ப
வாவது பேசாதே ஓடிப்போ.

குடு. இந்த தலைகுட்டைக்கி பதிலா—வேறெ ஒரு குட்டெ
குடுத்துடுங்க பூடரேன்—இல்லெ பொலு—உங்க

காளுங் கீழவே—இந்த நல்ல நாளுலே—செத்து
பூடரேன்! [படுததுக கொள்ளுகிறான்.]

சபாபதி கையில எதோ முடிக்கொண்டு வருகிறான்.

ராமன் ஒரு கிணணத்தில் சந்தனம் கொண்டு வருகிறான்.

ச. அடடே! குடுகுடுப் உங் காலண்டே பாம்பு! பாம்பு!

[பெருங்குழப்ப முண்டாகிறது, குடுகுடுபடக்காரன ஓடிப்போய் விடுகிறான். தினகரசாமி நாயுடு எழுந்ததுலை குடடையில கடடியிருக்கும் நாறகாலியை இழுத்துக்கொண்டு எககடா! எககடா! என்று நானகு புறமும் ஓடி, ராமனைப் பற்றிக்கொள்ள அவன் கையிலிருந்த சந்தனம் அவா முகத்தில் விழுகிறது கிருஷ்ணசாமி ஒரு தடியால் ரப்பா (Rubber) பாம்பை அடிக்கப் போகிறான்.]

ச. மு. அப்பேன்! அப்பேன்! அது ரப்பர் பாம்பு அப்பேன்!
[கக்ககிறார்.]

ரா. யாப்பா! நல்ல வேதிககெ யப்பா! [சிரிக்கிறான்]

ச. மு. நாயுடுகாரு: மூஞ்செ தெடாடச சிக்ககையா' மூஞ்செல்லாம் சந்தனம்

தி. நோட்டுல கூட! (வாயில கூட).

(ஆங்கில நோயக்கப்பாட்டிருக்கும் நன் கை கு டையால் முகத்தைத் துடைத்துக்கொள்ள முகமெல்லாம் கறுப்பாகி விடுகிறது.)

கி. இதி ஏமண்டி நாயுடுகாரு? [சிரிக்கிறான்.]

ரா. அயகா குதப்பா! [சிரிக்கிறான்]

தி. அந்தாந சபாபதி சேகின பன்! (எல்லாம் இந்த சபாபதி செய்த வேலை (விடைந்து போகிறா, எல்லோரும் நகைக்கிறார்கள்)

ச. மு. அப்பேன், அவரே மூஞ்செ கழுவிக்கினு போகச் சொல்லப்பேன், அப்படியே தெருவிலே போகப் போராரு!

கி. போனாலும் பெரிசல்லா! பொங்கல் பண்டிகைவேஷம் இண்ணு நெனைச்சிக்கியாக்க

ச. மு. நல்ல வேடிககை! அதிருக்கட்டும் சபாபதி, உனக்கு இந்த ரப்பர் பாம்பு யுகதி யாருடா சொலவிக கொடுத்தது?

- ச. அண்ணி—நானு தண்ணி எடுத்துகிணு மெத்தைக்குப் போவும்போது, ஏம்பா இது இண்ணுகேட்டாங்க, நான் சொன்னேன், அதுக்கு, இதிலெ யெல்லாம் அவன் நகர மாட்டான், இந்த ரப்பர் பாம்பெ காலண்டெ உடு இண்ணு கொடுத்தாங்க.
- கி. ஆஹ, அத்தான், அக்காளுக்கு தான் பஸ்ட்பிரைஸ் (First Prize) கொடுக்கணும்.
- ச. மு. அதுக்கென்ன, சந்தேகம்பென்? அதுக்கு தானே மாலியர் (Molier) சொல்லி யிருக்கிறார், வாட் இஸ் லைப் விதெளட் எ வைப் (What is life without a wife?) இண்ணு—நீ கூட ஒரு கல்யாணம் பண்ணி கோப்பேன் சீக்கிரம்.
- கி. நீங்கதாம் பாத்து கல்யாணம் பண்ணிவிடுங்களேன்.
- ச. அப்பப்பா! எனக்குக்கூட ஒது கல்யாணம்?
- ரா. யாப்பா! எங்குகூட ஒது கல்லாணம்?
- ச. மு. எல்லாம் வர்ர வருஷம் பொங்கலுக்குள்ள முடிச்சூட ரேம், பயப்படாதைங்க. அந்த முட்டிம இந்த வர்ஷம் சரியா முடிஞ்சுதே—பொங்கல பண்டிகை!

நாடகம் முற்றியது
